

6

ΕΛΛΑΣ
ΠΑΛΙΜΨΥΧΟΣ ΦΑΙΝΟΜΕΝΗ,

^{η μᾶλλον,}

τὸν Γῶν ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΑΝΑΓΚΗΝ, τε
καὶ ΩΦΕΛΕΙΑΝ,
^{διαφερόντως}

ΘΕΟΛΟΓΩΙ,
ΠΟΛΙΤΙΚΩΙ,
ΙΑΤΡΩΙ ^{καὶ}
ΦΙΛΟΣΟΦΩΙ

^{ἐπίλεπτόν μεν} ©

ΛΟΓΟΣ.

Ἐν τῇ Ελευθεροπόλει Νωαιμβέργη, ἔμποδεν
Γῶν Γῆς πανηγυρίας ξυμπάντων τέχνεων ἀγλαο-

^{ημαράτης}

Ἐτει, δύπτης χειρογονίας πεντηκοστῷ τελάρῳ,
περὶ τοῖς χλοῖς καὶ εξακοσίοις, ισχεμένες πυανεψιᾶ-
ν ©, ἡμέρᾳ τελάρῃ,

^{παρό}

Θεοφηναίς ©, Αβεμάνν, Μαε-
γάραιο - Μαρχίτις,
λελογισμένο.

ΤΥΠΟΙΣ © Μιχαὴλ Ἐνδηῆς.

ΑΝΔΡΑΣΙ

Μεγαλωπεπεσάτοις, Ευγνηεσάτοις, Εξωχο-
τάτοις, Φρονιμωσάτοις.

Δεσπότη ΓΕΩΡΓΙΩΝ ἘΝ - ΑΥΛΗΙ,
Τεπεργάνδρω, καὶ Εκκλησῶν ΕΦέρω ὑπερ-
ακεβεζέτω.

Δεσπ. ΛΕΟΝΑΡΔΩΙ ΘΕΜΕΛΙΟ-
ΚΥΡΙΩΙ, Επεργάνδρω.

Δεσπ. ΙΩΔΟΚΩΙ - ΧΡΙΣΤΟΦΟ-
ΡΩΙΚΡΗΣΣ, ταῦθεν Κρησολίθε.

Δεσπ. ΙΩΑΝΝΗΙ - τῷ ΙΑΚΩΒ
ΣΤΑΡΚΙΩΙ, Κοινῶν τῆς Ναυπλαιάνων ΣΥΓΓΕΓΡΑΜ-
ΜΕΝΟΙΣ ΠΑΤΡΑΣΙ, Ἱερᾶς Σχολάρχαις υπερ-
ταῖτοις, Καὶ Ακαδημείας τὸν Αλιοφαῖτης ΘΡΗ-
ΠΤΗΡΣΙ πολυαργητικαλάτοις.

Ωσαύτως

Θεοφιλεσάτῳ, Ευλαβεσάτῳ, αἰδεσιμω-
σάτῳ, Ενδοξοσάτῳ

Δεσπότη ΙΩΑΝΝΗΙ - τῷ ΜΙΧΑΗΛ
ΔΙΛΕΡΡΩΙ, Εκκλησιασῆς ἀρχοντὸν Σέβαλδον,
Θεολογο-φιλοσόφο Διδασκάλων Σεπτεμβρίου
κρινῶ, Γυμναστάρχη καὶ ἐνέλομιθων
Ἐσώπη.

Δεσπόταις Περγαλεύσοιν, Ευεργέταις καὶ Δι-
δακτάλων, δίκην Γονέως καὶ Ταπενῶς, εἰς αἷν
αἴνιον θημιωτάτοις,

ΧΑΡΙΝ.

ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ αὐλαόμορφον καὶ
ξύμπιστην ΕΥΖΩΙΑΝ, τῷ καὶ ΕΤΑΡΧΙΑΝ

εὐωφεν

εὐχέλαι

ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.

Mάρτιετε, παντοίης ἀρέτηι σι κέκο-
σμένοι ἄνδρες!
Μάρτιετε, φημι πάλιν τὸν οὐτατοῦτον
γονένεστός,
Ἐκ τῆς Βαλλήνων γλυκύθυμων τικτὸν ἀτεχνῶς!
Τμείων σεμνὸν ἐσβήσουσα μία πατεινῶς,
Ἐεῖ ἀντὸν τέρεοι, καὶ δένδρα καλὰ τεμήλοι,
Μέσφον εὑρρέετης πεγνήσιος ἐλλείψαιτο.
ΧΑΪΡΕΤΕ! τὸν φίλην κεσμήσαπε τέιχεα πάτρης!
Καὶ μᾶσον θαλερά σλαμπέως θρησκεύετε μόγασ!

Ἐγράψη ἐν Ναυπόλει περικλεῖη,
κθ'. Ποσειδέων, Δικαβανί, Σ
καταλύοντος αἱ χινδ.

¶ I. 20

Eμμενε, ως ἦρξω, λαμπτοῖς, ὡςὶ Ελάσσο-,
οὔμαις,

γλώσσαις, τε & μηνὶ ἵχεο.

'Ον γῳ ὀλέατ' αγαθὰς τὰς ὥρεις ὥσφεδιδάξει
ἢ, Σ, τεκτσα κύδεο.

"Εμμενε, κὴ ΤΕΥΤΩΝ, μῆ Σ, τὰ χείσιμα δείξεις
ἢ γλῶσσα Γερμιῶν τεσσφέρει.

Τῷ φίλω τῷ ύπερτάτῳ
με εὗρ.

Δανιὴλ Βαλβῆο.

¶ II. 20

ID vulgi salsum; sunt Graeca, legive capive,
Hæc nequeunt: Vestrumne, Accurso Bartole, tangit
Vestrorumq; latus? Tangit, sed verbere surdo!
Budei, Paci, Dinneri alia omnia nobis
Ostendunt. Quorum sequitur vestigia noster
Hic Havemann, doctis docto conamine charus,

L. mīq; F.

M. JUSTUS - JACOBUS Leibnitii
Norib. ad S. Jacobi Pastor.

Egre-

¶ III. ¶

EGregiè nuper placuisti, *Havemanne*, Patronum
Te publicè sistens Græci sermonis, & ore
Argivūm exponens, quām sit novisse necessum
Argolicam linguam, qui doctos inter habere
Nomen amat: *Modò*, cùm, quæ facundo ore flue-
Ista typis etiam curas vulgarier, opto ; (bant,
Hæc ausa ingenuæ fiant primordia laudis,
Quæ seris posthac sit continuanda diebus.

*Honoris & amoris ergo
f.*

JOH. FABRICIUS, Pastor
ad D. Mariæ.

¶ IV. ¶

DUm nunquam cessat Tecum, *GODFRIE*,
Suada
Graja loqui, & tersum Te docet eloquium ;
Perdius & pernox avidâ Tibi mente reponis
Doctrinæ largas uberioris opes.
His cum quid veniet ? Venient præconia laudis
Debita, quæis Doctūm condecoratur Honos.

Literatiss. Dn. Oratori

L. M. Q.

f.

MARTINUS BEER.

ad Sp. S. Pastor
& P. P.

Magna

Magna fuit quondam Lingua Reverentia Gracæ;
Hancq; olim excoluit docta caterva
Virum:

Hocce probas terse Gracō sermone, docendo
Pro cathedrā, Græcis pondera quanta sient:
Tu, qui Theologi Patris vestigia tentas
Carpere, perge, Tibi commoda mille ma-
nent!

Hiscē de amplissimis
Lingua Græca profe-
stibus gratulatur Dn.
Autori.

J. H. I. H.

Περὶ Αβέμανον, τὸν τῆς Φλη-
νικῆς Γλώσσης ἐγκα-
μασίν.

Tρεῖς ποτὲ τὰς χάριτας πολυάνυμα φῶτα ποιητῶν
πέπλανε, γηδούνης πτέρες, δώρων, τε δοτέρεας,
Ἐυφροσύνη καὶ Παισίφανη, Φαιδραν, τε Θαλέιαν.
Ταῦταις πάσι γλώσσας αὐτοὺς διορθομεῖναν
ἐπομένεις, Γραικὴν, Εβραικὴν δὲ λατίνην,
Τὰς συζυγίθειονς ἐνσωμῷ δεσπόδι δεσμῷ.

Ἐκ χα-

Ἐπιχαείτων καθάπερ γλυκυμείλικον ἔρχεται θ^ΘΘ.
ἔτως ἐκ γλωσσῶν Φημη περιπυδος ἀνανθεῖ.

Ἄξιεπαν^ΘΘέφυ τοῖνην, Αβέμαν^ΘΘ, ἀχαίης
ἐν λογιην λογιοις ἐπίεισι σωμήρον εἰπών.

ἔτω σημαίνει, νύκτας, τε καὶ ηματει κάμνων,
ἔτι Γραιη^ΘΘ απόδην καγδυστολέμητον ἔρωτο.

"Ατραποι γν ταῦτην τροχάσιν, Αβέμανε, προσ^ΘΘ
ἀνδρέως, αἵνοις αὐξήσων Πατρίδ^ΘΘ αἰαν.
Ἐσομενοι γέ τεν Φήμην κλείσουν ἀγανήν.

ἔμενεις ἔνεκεν

ἔθηκεν

Ἄδαμ ο Ζαυνῆ^ΘΘ,
Αιγιδιαν^ΘΘ Γυμνασί^ΘΘ
Συλλειτερός.

• VII. •

Ο Ρηθεις δέντε φίλισοι
Τῆς Ελάδ^ΘΘ Κεβασῆς,
Φοίβοι τέκνα πονία,

Χαείτων ἐεκνδέα δῶρε
Τοῖς δύμασιν μελιχεῶν,
Καὶ νῷ βλέποντες χαίρετε!

Ελινικὰ γράμματα τέξπει
Νεόπλα νῦν ἐργεστήν,
Αναλαμβάνοντα τὸν βίον.

Μελάνη

ΜεΓάντιος αέτισων,
Γερεκτὸς γραφεὺς λόγοιο,
Καὶ ἈΓΕΜΑΝΝΟΣ μαρτυρεῖ,
Οσποικίλα δῶρος Ἐλικῶν Θ.,
Αἰὲν γλυκύρροοιο,
Ἐν συθέεσι τηρέει,
Στόμα ὥπιν ἔσιν ἐργεννὸν,
Καὶ γλῶσσα ἱδύφων Θ.,
Ἄρειῶν καλῶν τε πλείονες.
Ἐλικωνιάδες Νανίχου,
Τυριών δοσέντα, ἄνδρα
Ποιεῖτε πόλει τηλεκλυτόν!

ἘυΦημίζων παρέθηκεν
Ιωάννης - Ιάκωβος ο Κερός,
Διδάσκαλος.

Θεός

Θεῖς συνέργειῇ Θοῦ!

Περὶ τῆς Ἑξοχῆς Ἐλληνικῆς Γλώσσης
ΔΟΓΟΣ.

"Ἄνδρες Μεγαλεθναῖτε οἱ Τάλαι, Μεγαλοπεπτέ-
σται, Ἐυγένεσται, Ἐξωχότατοι καὶ ὑπέρτατοι,
ΠΑΤΕΡΕΣ τῆς ΠΑΤΡΙΔΟΣ."

Βασιλεύταί τοι, φερνυμάται, Θεοφιλέσται,
αἰδεσμάται, Κορυφαιόται, ἐνδοξόται Μεσῶν, πε-
μελλεφηβοι συμφοιτητή σε-
βασμιώται!

ΩΣ ὅπ πολυποίκιλα Τείλῶν ἀνθρώπων ἦπάν-
των ἐνθυμήματά, τεκοὺ θελήματά, ὃις ὁ θυ-
μοὶ νῦν τέρπιστ, νῦν κάμπιονται, πάσοις τῆς ἡλικί-
ας, βίον διαγόνων Ἔυχαὶ διλοποιῶσιν ἔξαρκήν των.
Καλιγέλην, τὸν ἡγεμόνα τῶν ὄντων ἀπόντων
πονηρέτατόν, θυτῶν μίσεσι βιοβύοντα, πίωμάτων
δυσωδίᾳ τέφοντα, τῇ μόνῃ ὥμοτῷ τετπόμενον,
τὰς ἐμπυρέσσεις, τῶν τὸν φθορὰν ἀνθρώπων, λι-
μὸν πολιπορθον, ἔξωλειαν, καλακλυσμάτες, τῆς γῆς
σεισμάτες, τε καὶ κακοπάθειαν τοῖς Θεοῖς ἐνηκόοις
ἔνξαρκτοις, ἰσορρόποιοι· Ομόιως Μίδην τῆς Φευγίας

β

φασί

Φασὶ Βασιλέα τὸν φιλοχείματον, ὅπις Βάκχον τὸν
 μαινόμενον πάνυ λαμπρῶς ἔζενίσθη, καὶ τῶν
 Θεῶν αἴθανάτων τρύπαλαβεῖν, ἵνα πᾶν θελησόμενος
 ἔυχοισθε. Ὁν δὲ ἔνδιαδις Πλεονέκτην, ὅπως ἀπαντώ
 ἕντολα, εἰς χειροὺς τὸν πανδαμάτερες φέρειαν πα-
 εργάζειν. Αἰελλέργειαληθὲς Εὐχὴ, καὶ Σπηλίματο
 αἴξιωλάτη! Ἐπειδαν γὰρ τὸ βρέφωμά, τεκτή πόμα χερ-
 σὶν ἐφελκυσθὲν, ἔτω τῷ σόμανί αμετεῖτῳ ἐνίδεν,
 εἰς χειροὺς τὸν αἰκίδηλον ἔνδιν κατειρέφοισθε, ἐνό-
 σετελεθῆλιον ὁ πανιελῶς ἀνόητο, έλαξην ήλιθιος,
 ἀνὰ μέσα τὰ ὄντα ὁ μηδὲν κεκτημένος, ὅπις δὲ ἀ-
 γνοιαν ἔντολα, καὶ ἥπτσατο τρύπα τὸν Βάκχα πα-
 τεσσος, διώργυν ἔκεινο, καὶν εἰδάλιμον, αἱρέτης ἀφε-
 λεῖν. ὡρχέτλιαμ, τεκτή φοβεραί Εὐχαί! Οσω αἰνε-
 τωλέραι Καίσαρος, Σπηλίατος ἐπικληθέντος Σε-
 βαστος, γεγόνασι. Γάιον ἢ τὸν θυγατρειδεῖν εἰς Αρ-
 μενίαν ἀποσέλλων, ἥτειτο τρύπα τῶν Θεῶν Ευνοιαν
 ἀντὸς τὸν Πομποῖος, τόλμαν ἢ τὸν Αλεξανδρον, τύ-
 χην ἢ τὸν ἐδηλίτην τρύπακολαζησαμ. Οσω τε αἰνειωλέ-
 ραι Τιβερίας, Βίον Βιτεν ἐθέλοντο, ἔως ἀντίτις Κοι-
 νοῖς καὶ τῇ Πατρίδι ἀνήσυχομφέρειν δύνηται. Αλλὰ
 τύττες πάντας πολὺν πέτρανειν, δοκεῖ μοι, τὰς Ευ-
 χωλάδας

χωλᾶς αὐτῶν ἐτέροσεν ἐπιτέποντας; δίστε όδεν
ἄλλο μέλει καὶ ἐπιμελές ἔστι, ή ὡς' ἐν τῷ Δερμά-
μανί Σπυγδασμάτων σχ., τοῖς τὸν τῆς Ἐλληνικῆς
Γλωττικῆς Πίγμωσιν αποδάζειν· Τήμερον ἂποδύ-
ει ἐπιάντις (Φδο, Φδο ἀμαθεία!) ὡς απεροῦκον,
τῇ σερεότητῃ τυγχάνοντι, ἔως ἂν τῆς καλαφερνυ-
μένης ἐχυρῆς αὐτὴν φάσινειδες ὅδε, τόκοιδος
ἢ γρινευτῆς ἀνδονίας παρεόλιγοντοι εἴησι, καὶ τὸ
πόδας πιθέασιν· Ἐκτὸς τούτης μέντος ἐν τῷ Ἀ-
γίῳ, Πολύκιῳ, Ἰατέιῳ; Οὐ καὶ Φιλοσοφικῷ
Ἀσκήμανι, μηδὲν ὁρθόποδεν, μηδὲ διατε-
βῆσαι καλῶς, καὶ μετὰ τῆς καρποφορείας δι-
ναῖται. Τούτης όδεν κάγκως ἐν Περγάμων τοῖς
ἀνθρωπίοις αἰξιώτερον· Τούτης όδεν ἐνδοξότε-
ρην, τάντης όδεν πριωτερογενεῖναι, αἰξιώ· "Αυτη γάρ
ἔστι, τοῦτο μικρόν, τῶν Γλωττῶν περιώπη καὶ δαδε-
χθεῖ, ἀπάντων τῶν ἐλαυνεείων Παιδειῶν, α-
πάσιος τῆς ἐπισήμους Θρέπιαιρα μόνη, Οὐ καὶ Σώ-
τερος, ἀπάσιος τῆς κομψότητος Διδάσκα-
λος, καὶ τὸ πῶν Θείων Ταμείον ἐμπλειον. Πε-
ρὶ ταύτης Γλωττῆς Ἐγκωμίας καὶ Ἐξοχῆς, ἐν τῇ

παρέστη γνωμονική Ἀκροατῶν Πανηγύρει, μὴ κε-
 καλλιεπημένῳ, αὐλά χαμαιπέδῃ λόγῳ εἰπεῖν,
 ὑπεθέμιν. Λοιπὸν Υμῶν, ὡς Ἀκροαταὶ λαμπεό-
 ταῖοι, οὐ πάνυ γε ἐνπεπένταοι! Υμῶν ἐγὼ δέο-
 μαι οὐκὶ μείζων, ἀκροαταὶ με, μὲν ἐνότας οὐ πεσ-
 συχῆς, ὡστερὲ οὐκὶ Ἀλων, τῶν δὲ τέτω ἐν-
 κλεεσάτω Ἀθηναίων λόγων ποιοσαμένων πε-
 ρέστομαι δ' ὡς ἀγαθὸν μεταβεοχέως, φέλε πο-
 πθέντι Θοιοπέδη, διελθεῖν. Εἰδισμένον δέ ἐστιν, εἰς
 τὰ πεζῶτα, πεζιτῶν Ἑργαν, ἐάν πνα επανεῖν αὖτι-
 ς θέλωμεν, Κηφισίας τοῦτο τὸ Αεχαιότητα, οὐα-
 πλείστοις οὐδερον αἰώνες ἐκπυροι γίνωνται. Καὶ δίτι
 ἐάν τοι Αεχαιότης τὸν Φεγγαράξιαν επανεῖ, μηδὲν
 τὸ Ελληνικῆς Γλώσσης αἴξιαν επανεῖν. Αυτῷ γράναμ-
 φισ βοητίως ἐν τῶν Ἐβραιῶν γέγονον. Τέτοιοι
 καλλότατα αἰειδήλως Ονόματα ἀποδείκνυστοι. Καὶ τό-
 τω γνώμης ἔχοσιν οἱ τῆς Φιλοσοφίας μετεργητοί τε,
 ἀληθινῆς γνήσιοι, τεὶς ἐργασαὶ, ομοφίφως. Τό-
 νυν τῶν οὐ πεζῶτας Ευρετής Γεαμμάτων γέγονεν,
 αἵτε φέντε. Συνέσηκε μὲν ἐν τῆς Φοινίκης, δύποτε Κά-
 δμος, εἰς τὴν Ελλάδα πεζοστρατεύεντα. Ενθάδε λε-
 γίζεται δύναται, ὡς πάνυ αἰσθατόν, ἐν πνιγεδηνοῖς,
 ταῖς Ελ-

Ἐλληνικὰ κανόνεινα. ἔτως ἐν τῷ παρελληλούθῳ
 Ἰχερώ, Φαινοσκυδρωποτέλεωπτο ὁ Μοναχὸς
 κακῶς ἐφερέντε. Τοιετῷ λέγεται, ἐπὶ τῷ Βίμα-
 τῷ ἀξιῷ τὸν ἐκκλησίαν, καὶ τῶν τὸν ἐμβοτὸν
 Γλωτῶν μέμψας αἰφνίδιον. Τὴν Ἐλληνικὴν
 Γλώττην δέλιος ἐνεργέντα. Ταύτην απαρτίας ἐν-
 λαβητέον. Παμπόλας γῆ Αἰρέσεις τεκεῖν. Ταύ-
 τη Γλώττη Βίβλου ἐγχειρίζειν, ὄνοματος Καυνὴν
 Διαθήκην, ἀνόμεον (συγμάτην ἔμοι, τὸν Φωνὴν
 διδύλεον, μὴ Φωνῆ ἔχει) τῶν μυσόξων γέχεδνῶν.
 Ιδεῖκερίσις ἀφέων! ίδε δυσώδης γένος πιώδης ἐπε
 λίμνης τὸ Βαεβαεκῆς ἀναπνοή! Ταύτην Γλώττην
 νεωτὶ περιστελθεῖν εἰς τὸ δημόσιον, Αἰρεπικάς τὸν
 αὐτὸς γεννηθεῖ. Λόγῳ σόκον θράπτε, τὸν δὲ Δάιμο-
 νῷ μελανίφεον! Νῦν ἀπαίτες τῷ μιαρωτάτῳ
 Μισέλληνι ἐπόμενος ἀπέτωσαν! Νῦν ἀπέτωσαν
 φύσεως ἀνδείᾳ κατακειμαλίζοντες τὴν μὴ δυνά-
 μενα, Ἐλληνικά φασιν εἶνα, διὸ τοτὲ ἐπε-
 λέγεται γένος μύναδις! Νῦν, εἰσδῆδις λέγω, ἀπαν-
 τες ἀπέτωσαν Ἐλληνικοφάσιοι, Βιβλιοθέ-
 φοι καὶ Βαεβαεργφωνοι! Ἀλλ ὅσῳ Αρχαιολέσε
 ἀντὶ Γλῶσσα, Τοστῷ ἀξιωμέσα ἀναγκαῖον ἐστι, πα-

Ἐτὸ δὲ Βασιλίς ρῆμά ἀξιομνημόνων· πῶν· Αρχαίοτην διαφέρειν, αἰδέσιμον, καὶ λόγον Σοφεῖ· Τὸ πέπειβύτασιν, πημιώτασιν. "Εἰωθε τῶν τούτων Εργα Πολυέχων αὐγαδός, ὡς δὲ Λυσίππος χαλκιδικά, Πινεγούλεις γλυπτά, Απελλάς, τε καὶ Ζεύξεως ζωγραφικά, Περεξιέλεις πλαστά, Πολυκλείτης αὐθειαντοικικά. Καὶ Τιμῆς δὲ χέτλιον τὴν Ελληνικὴν αὐγαδός, πλὴν θεοεργαπτῆσαμενοῦ επιποθῆσαμενοῦ, οἷον Ευανθεσάτην, Ευηγενεσάτην, Χαριεσάτην, τειφανεσάτην καὶ γλυκυλάτην Γλώττην. "Αυτη τοις φιλομαθεῖς ἐφέλκεταις, καὶ δρεξεν ποιεῖται μεγίστην. "Ανδρῶν εἰναέρων Φωνῶν ἔξοχός ἐστιν. "Α τῶν Ελλήνων μελιγλώτης ἔθνεσσι αὐδά, αὐδάτων τε σοφῶν, σοφίτης τε Διδάσκαλος οἶσα! Γλωττῶν Θεᾶμά, τε καὶ τελεωτάτης ἐστα εόντων!

Καὶ μὲν, καὶ δέχηται, εἰναέρικω τελύτην Γλώττων ἐνλέξαμεν, νομίκου ὄψιαί τερεγνύειν, τῷ βαρύτερον αὐδήσιον με φρονῶ· ὡς πέωνες φαιδρῶς πλέοντες λιμένα δ' ἀπολείποντες, κύριατα παφλάζονται πολυφλόιστοι θαλάσσιοι ὥρηκότες, πόθον ἔχοσι δεινὸν, Τῇ λιμένα τὸν οὔρομον κατατείνειν. Άλλ' εἴμοι, ὡς Ακεραίαι Τηφανέταις! οὐδὲ τελύτης οὐ φίεσθε παρρησιάζεις. "Οὐ

Οὐ βλέπω, νὴ τὸν Θεὸν! Νίνα τρόπον Θεολόγοις
τὸ πῦτν Γλώσσην αὖθις Μετείων ἔξιθεῖς δύνωνται;
ὅπε Καυνή Διαθύκη Αὐθεντικῶς ἐν Τέλῃ μόνον, οὐ
μηδεμίᾳ ἄλη γεγραμμένη· Τοι γαρ εὖ, καὶ ἀ-
ξίαν Γλῶσσα φιλοχεέστε λεξομένη· Οὐκ εὖ δὲ
Ανελάννισοι Θεολόγοι εἰς τὸν Αδυτόν (οὗ διπλὸς ἕκ-
κλησίας Διδασκάλος τὸν Βασιλίσ, τῶν ψυχῶν κοινὸν
Ιατρεῖον, ηπαντων ἀγαθῶν κοινὸν Ταμεῖον) εἰς ε-
λαυσόμενοι, Κακολόγοι, Σπέμολόγοι καὶ Μα-
ταιολόγοι; Καὶ τείχτας μὴ σοφωτέρες δοκεῖ Ἑξ-
αδύτεις! Ωστε γλωττὴν ἡμέρας αἱ βλιωπεῖ, οὐ
οὐλίγον τεχνώματα διαγνώσκει· ὥσπερ τῶν Ελ-
ληνικῶν ἀμοιρῶν ὁ Θεολόγος τείχτων ἀγίων Μυστί-
εια γραφῶν. Καὶ ὡς πέπτων ὁρθὰ βαδίζειν, δύσκο-
λον· ὅτως ιερῷ κατατενοεῖν, αὖθις τῆς Ελληνικῆς. Συν-
τιμώταλον δὲ εἶπεν. Νομίκην τοι χείσαι ἔχεστι πε-
ειωπῆς ή φρενιωείς, ισίς τε ἐρείμεθ, Γερμιματεῖς
ἢ καλάμις, Γεωμέτραι διαβήτε, Νίπιοι καμπεστ-
γήων· ὄμοιως δὲ Θεολόγοι τῶν Ελληνικῶν. Αὐτὸς
πέπλιμα βοᾷ! Τὴν δέ τε Ελληνικῆς Γλώσσης Αγνωσίαν,
ἐν ἄνωττις χεόνοις, λίαν τὴν Θεογνωσίαν ὑποκρύψαι,
ήσει αἴδημαν; Βαρεβασικῶς ἐλάλεν καὶ ἐνόσην, ἀπο-

κομ-

κομμάτων αὐτὸν Εἰσώμαλο, περιψημάτων αὐτὸν
 Εἰκασπέ, σκυβάλων αὐτὸν Εἰπυρηνό, κόκκινα αὐτὸν
 Ηλία μαργαρίτα (ώς Ἀισωπικὸς ὁ ἀλέπης) ἐφί-
 ποντοῦ. Εἰδούθεν περιφυῆ μάχαι, διχοσασίαι,
 διαλέξεις, αἷς ἐνὶ ἑω̄ ὅτε φεύγει Ελληνικὰ ἀπο-
 θάναι ἡδυνήθησαν. Ἐναντίον Σεύτης τὴν Γνῶσιν Ηλία
 Γερμανίᾳ καὶ ὄλων τὸ Κόσμω, Ἑζηλημμένων Κυμ-
 μείων τοιῶν, Εἰφωλὸς Ἔναγγελίας ἐγνησμένας,
 Ζάπυργν γεννηθεῖς, οἵς, πλὴν ἐανὶ δυχάσεις, αἰγνωῖ;
 Ἐκαὶ τὸ Καινῆς Διαθήκης μετέθεσις ωδείαγει· Ρω-
 μαϊκή, ἀλλ’ ἐν Τοστρην ἐλλέπει, πολλάκις ἀληθῆ
 Εἰχεισθηκεὶ τὸν Ιων. Ἀποσόλων Διάνοιαν ιερῷ οἴτην
 Εἰγεῖσθ, καὶ Ηλία παρέπαν σκοπεῖ διαμαρτάνειν.
 Πολλὰς Τίνυν ἐτέρησε λεγμνείας ἢ φλυαρεργίας,
 ἃν μόνης τὸ Ελληνικῆς Ἀγνώστεως γεγονήας, ἔ-
 χων λέγειν, ωὲι ἀπαν παρειλείψω. Ἐνὸς αἴγιν α-
 σμένως ἀκάστατε! ἐν ἐπισολῇ Ταξείδειτος Δάμαλο
 σημειοφόρε Ηλία Ιωάννης λέγειαι τὸ Αμαρίας δια-
 τύπωσις, τέτων ἡχώσα ρημάτων. Ή Αμαρίας
 ἐσὶν Ανομία. Εἰδοῦθ’ οἱ Ιωάννης ἀληθῶς καὶ δεξί-
 ως, οἵ αμαρίας, δέκνυται. Αλλὰ Τιετον’ Επυμον,
 ἐμμεθόδως διατελεγμένον, τὸ Αμαρίας ὄρεσμὸν,

εἰπως

χτως ἔκεν ψαν οἱ Ῥωμαῖκοι Ἐξηγήσαι, ὡς οὐ λέγοιεν, ἔχῃ δυσκαταπαθήτως! Οἱ τῶν Πηγῶν ἀγρύπνοι, ψυχεολόγοι τῶν θεογίαν καὶ ἀδόλεσχίαν νομίζοσι· Πηγῆς δὲ Ἑλληνικῆς γυμνασίους, βαρεύσατον αἰδανόμενος· Οεισμόν, τὸν τὸν ἀκεβάσιας μεσον, εἶναν. Καλῶς γάντι εἴπεν ὁ Ποικίλος·

Ἐκ Πηγῆς γλύκιον πινέμεν ἐστιν Υδωρ!

Τί Νοήματος οἱ Μισέληνοι Θεολόγοι, σὺν Ῥωμαϊκῶν τῶν Βιβλίων, οὐδόντος κεφαλαίῳ τῷ Ιωάννῳ λόγῳ φέλει; Συνίστη; καὶ εἴπεν αὐτοῖς (Ιωδαίοις) οἱ Ιησοῦς· τὸν Αρχὴν, οὗτον λαλῶν μὲν. Ως ὁ Φελονίος Ἐλληνας σὺν Παλαιός ἀναβιώσας, καὶ Βιβλικὸς αὐτῶν, τῇ πολιτείᾳ μεταθέσεως ὡς αὐτογεγενημένας, ἐποκένψας, αδύνατον εἴπειν τινὰς ἐπιγνῶντα· Αλλοί μοίως Αείος, οὐ τελειότατος πετεῖνῶν, Τὰ νόσια δυσγενῆ· οὗτοι κυήματα ταῦτα πολιμαιά, δύσκολά τοιανταί! Καί τοι τῶν Ευγνώσων ίντι μὴ τὸν ποιεῖσθαι Πήδεξιν, δοκοῖμι εἰς τὴν δύσκολαν παθίσας, καὶ ἡλίῳ τῷ φῶς (καὶ τὸν παρειριμίαν πολυθρύλην) δανείζειν, ἐκῶν ταῦτα ὑπέβισσομα, καὶ τὸν τὸν Παλαιός μεταθέσεων Διαθήκης τῶν Εβδομάκοντα Εγμνωστῶν παρεκβήσομα, ἢν

Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος, Ἀιγυπτίων ὁ Βασιλὺς διὰ τὸν Ἐβδομήκοντα· Ανέρων πράσινοις σταδίοις ἀνείλατο, οὐδὲ Ἐλεάζαρ, εἰν τοῖς ἐπέκειναι χρόνοις, ὁ Ἀρχιερεὺς Ἰεδωίων εἰν Ἱεροσολύμοις, περὶ τὴν Βασιλέα μεγάδοξον ἀπέτειλεν. Ἀυτην
 Μετέθεσε, τῷ δὲ ἔτει διακοσιοστὸν ὡρῶν πέντε, τῷ Χριστῷ εἰν Σαρκὶ Φανερωθέντος, εἰς τὸ φῶς
 ἀνφέρεται, τῷ Θεογνωσίᾳ Σπέρματα διεξοδιῶν
 δίεσταρε, καὶ πεπτον τῶν τοῦ μελάστοις Ἐπισερ-
 φῆς Ἐθνῶν (ὡς ἐπειδὴ εἰπεῖν) Θεμέλιον τοῦ
 θεοῦ· Τοῖς γὰρ Ἐθνικοῖς πλικαῦτ' ἐτῶν χίλια, καὶ
 μηκέπι γέγονεν ἀγριωτα, Μετέθεσει Ιδύτῃ διεγνω-
 είδη, ἀ μετέπειτα Καλάμιων δίκην ἀνθύεας, τὸν
 οἰκότοφοροφέρειν ὥφαιλεν. Οὐλως Ἄετος ὁ Πονηκός,
 εἰν οικοῖν Ἐθνῶν, περὶ τὸ Δόγματα Χειροεἰδῶν
 ἐνθύεται δυσυχῆς περὶ τοῖς πειτείμηνες ἀφικνέ-
 μενος) Παλαιὰν Διαθήκην εἰς τὴν τῶν Ελλήνων φω-
 τὴν τοστὸν μετέφερεσεν, ὡς εἰ, καὶ τὸν γνώμην Φι-
 λοπόντα καὶ Ἀγιογέραφον τὸν Ιερωνύμονα, μὴ ὅπει τοις
 Λέξεις, ἀλλὰ καὶ Λέξεων Ἐπυμολογίας με-
 ταφεύζεις παρεχαμέναι. Περὶ τῶν τῆς Ἐλ-
 ληνικῆς ἀλλων Ἐνδόσεων νῦν λέγειν πλείω, ἀ-
 τερπέτες

τερπὲς ἔσαι. Καὶ Πήλαιπτον, ὡς Ἀκεδαῖ
ἐνδοκύμωταῖ! Γλώσσην τὴν Ἐλληνικὴν ιδεο-
τέρεσιν οὐδὲ συνάτατέρεσιν τῆς μηχανῆς ^{τό} καί εἰ-
ναι. "Αυτῷ γάρ ταῦ Τειταμετικῶν ἐδαφίζει
τέχη, ἀπρόπολίν ^{τό} ξέαλείφει, καὶ τὸν ἀλήθεαν
Ἐυαγγέλιον εἰς ἄπειρον καὶ διώτῶν παρείσποι.
Οσιοὶ δὲ Ἀνελλήνισθοι, ἐν τῇ Συνόδῳ Συρεμ-
ναίᾳ συμφωνήσας τῷ Ψηφίσματι, ἐν ὧν, ἀνθ'
Ομοσίᾳ, Ὅμοιον θεῖσ, ξέαπατιθῆναι λέγεται.
Καλλιστα δίπλα, ὡς Ἐλληνικὴ Γλώσσα! τὸν σκλη-
ροτεάχυλον οὐδὲ πανοίδην αὐλίδικόν, ^{τό} καὶ αὐλί-
λέγοντες ἐλέγχεις, οὐδὲ Πτισομίζεις! Διὰ τοῦτο δὲ
Θεολόγοι Γλώσσης, τὸν Βιολικῶν Δπαρεῖν αὖ-
ναίτον. Οὐκ ἐπαιχύνοισθε, πάλιν οὐδὲ εἰσαῦθις λέ-
γω, σὺν Θεολόγῳ τὴν Ἐλληνικὴν ξέτείζειν· ὁ Ιησοῦς
γάρ οἱ Χριστὸς, μεσίτης ἡμῶν ήτικέτης γέγονε Φιλέλ-
λης· Τοῦτο ναὶ μαρτυρεῖται μεταδῶντας Ἀνάγνωσις
τῶν Ἐβδομάκοντας Ἐρμηνέων (ῶν ίσδῶν) Μεταθεσιν
ἄγαντι γνώθησαν) Σὲ Επίλεξις τὸ Παλαιᾶς Διαθή-
της Κεμένης· Εξομόθεν τοῖς αὐτοῖς Ηῶν Αποσόλων νον-
τέοντας Κλειστόν· Κατέδηλον δέ τὸ πνεύματος ἀγίας ταῖς
ἔτεροις Γλώσσαις (ἀναμφιλέντως Ἐλληνικαῖς) τὰ

Μεγαληα^τ Θεο^ς λελαληνέμα. Τί το^ς Υμᾶς
ἐξω, ω^ν τῶν ἱεροπέπετατων Πατέρων, τὸ τῶν
ἐυκλεεσάτων,^τ καὶ σύλων Ἀρχαῖς Ἐκκλησίας;
διον· Ἰετίνα^τ Μάρτυρ^ς, Κλεμέως^τ Ἀλεξάν-
δρος, Ωριμένος, Ἐυσεβίος^τ Καισαραίος, Ἀθα-
νασίος, Ἐφένιος, Βασιλίος^τ Μεγάλος, Ναζιαν-
ζήνος, Ἐπιφανείος^τ Πενταγλώπης, Νυστίνος, Ἰωάν-
νος^τ Χρυσοσόμος, Συνεσίος, Κυρίλλος^τ Ἀλεξάν-
δρίνος, Θεοδωρίτος, Δαμασκίνος, Φοίνιος, Θεοφυ-
λάκιος, καὶ ἄλλων ἐμπαρρησίατων Ἑλληνικῶν Γερ-
φέων, τὸ δὲ μέγιστον ἐντοπίστημα ἀναπληρυμματεῖ
τοῖς Θεολόγοις, καὶ Ἱεροδιδασκάλοις.^τ Οὐτοί, λέ-
γω, τοῖς Ἑλληνικοῖς, ὡς εἰς ἀγχεμάχοις δορθ-
τεοιν, ἐχείσαντο, τοῖς ἀνιλέγοντο καὶ ἐμπαίλαις
ἐπεχείρησαν, καὶ τοῖς τῶν Ἐθνῶν Πυρεμίδας διέ-
πινθανον, ὡς ἀνεμοι πολύρροιζοι τὰ φύλλα αἱμα-
τόεντα, εἴ τοι Ῥάκ^ς τὸ κονιαλόν, ὃν τὴν Πανοπλίαν
ἐμφανῆ ὁ Θηγενόμενοι ἐνρέθησαν. Καὶ τὸ μερον
Γυναικες (αἱ κακόγλωσσοι) τὰ Ἑλληνικὰ διον· Βα-
σίλιος (τὸ Βασιλίεις νῦν ἀπεμένη) Σχέκιας, καὶ
Ἀνναὶ Μαεία Σχύρου, ἀκειβῶς γνῶσι· πόσῳ
ἀκειβέτερον ἢ πεπωδέτερη εἶναι φημί, γνῶμα
τού

τὸν Θεολόγον! Ερέσμι^Θ, Μαζί^Θ ὁ Λαζη-
ῆς, Φίλιππ^Θ ὁ Μελάγχων, Βῆζα (ῶν τὸ μη-
μόσουνον ἐν ἀγίοις ημὶ ἐυλογίαις) ἀκαμάτως^Θ
· Ελληνικὰ ἀσκῆσαι λέγεται· Τότοις ἐκότως^Θ Α-
παιδεύτεις οἱ Θεολόγοι Μεγαλάνθροις ἐψάλω-
σαν· Οὐδὲν λέξω, Ακραία^Θ λαμπεότατοι! ως
τῶν τοῦ Εμφάσεως πολλῶν λέξεων, ἐν τῇ ἀγίᾳ
Γεραφῇ ἐνεργημένων, ἀς Θεολόγους γνῶναμενόσει,
ἴνα μὴ λέγηται (τὸ τέλος λόγου) ἐπαρεμένως, ανίπτοις
χεροῖς^Θ· Αγιότατα^Θ ἐπιλαβεῖν, ως· Γεραφὴ θεόπινδ-
ος^Θ, ἐρευνῶν τὰς Γεραφὰς, Σπλαγχνίζομαι,
μέτεον Σεσαλδυμένον, ωσίλυπός εἰν τῷ Ψυχή με,
πάντα τετεαχμητισμένα τοῖς ὄφθαλμοῖς· Ιησὺ, α-
νακείνομαι, ωροσκυνέν, Φυσιῶν, ἐν φρεάνειν, ἐμ-
βεβιζόμεν, διαγογύζειν, σύγαλλασθναμ, ωσο-
κετής, αὔτος ὁ Πτιώσι^Θ, ανάθεμα, σκανδαλον,
μετάνοια, Διάβολ^Θ, Ιδρόμβοι αἵμα^Θ, ἐθελο-
θροκεία, ὄφθαλμοδγλεία, σὺνθρωπάρεσκοι,
βλασφημεῖν, γαζοφυλάκιον· πλεῖσταις ἡ τοῦ
πλήσια, ἀ ἀματής οἱ Θεολόγ^Θ τοῦσαλέίψει, καὶ
ἀμελῶς^Θ παρέργως λέξει· Αλλά^Θ λέξων ωσὲ
τῶν τοῦ ἀγίας Γεραφῆς ἐπιγραφῶν, οἵον· Βιβλία,

Γένεσις, Ἔξοδος, Διδαχηρούμενον, Πεντάτυχον,
Παραλειπόμενα, Φαλμοὶ, Ἐκκλησίαστος, Ἐυ-
αγγέλιον, Ἀποκάλυψις, Ἐπιστολὴ. Καὶ τελευ-
ταῖον πρᾶξικόν, πεντηκοστή, Ἐπιφάνεια, Θεοφά-
νεια, Κωπίεια, ἐγκάίνια, Σηνοπήγια, ὀλόκληυσον,
νεμτνία. Τοῦτα ξύμπαντα ἔστι λεπτολογήματα,
πλὴν Θεολόγων περιμάχων ἀληθείας τῆς Ἐυ-
αγγέλιας ξυμφέροντα, ὅφειλο μοφάνερως ιδεῖν.

Ἄλλα τινι δὲν, ω̄. Ανεγάλαj ἐνδιακείμε-
νοι! Θαυμασὸν, τὰ Ἑλληνικὰ γεννεῖσθαι Πολι-
κεῖς αὐτοῖς ἀπομέμφασις, καλῶς ἐπιτάμενον.
④ γὰρ τῶν Βασιλέων κυδαλίμων καὶ Μεγιστά-
νων βελῆς ἐφίεσθαι, τὰ Κοινὰ κυβερνῶν, ὡστερεὶ^{το}
συγδεσμοὶ, ἀφοβόσπλαγχνοι καὶ θαρράλεοι
Παλίνθεροι, ἔμπειροι θαλάσσιοι τῶν θυρῶν πε-
λεύθων, Ἐπιδυμίτηε· τοῖς παντὸς αἴλιης ὀκν-
θόριοις ἀνισαμέντοι, ἵνα μὴ Νδὺς ωδὸς τεικυμίας
δύποφέρειται. Οὐτοι ναὶ πιερύγων ἐπιτελέσθησαν,
ω̄ς Ἀετοὶ Τανυσίπεροι, τὰ νέφη αἴεσσα πέτωνται,
τὰ βερύληστικέραντα Ἐπισκέπταισι, καὶ δὲν α-
πιεργν λείποτεν. Λοιπὸν ἢ τὴν Πολιτικὴν κυρεω-
τάπιν, καὶ μάλιστα πασῶν Ἐπιδυμῶν ηγή μυνά-

μεων

μεων Ἀρχιτεκτονικὴν, ἢν Φιλοσόφων ὁ Κορυ-
φαῖος, Αειστέλης ἢ Πλάτων, Ἐλληνιστής, πάση
περιδῆ, ὃ καὶ μηχανῆ, εἰς τὸ φῶς ἔζηνεγκαν.
Ἀλλωσε τὸν τῶν ἀνθρώπων φύσιν πολύμηλν,
ἵππη τὰ μετέτεροπα, κακοήθειαν, βραχύματα,
κινδυνόματα, πεάξεις, ἥδ' Ἔυνομίαν, Ἔυτεξίαν,
Ἐυαρχίαν, ὡν ὃ συμβαῖνον, καὶ ἄλλα τοιχτα
τελεομειωτέον, ἀ μὴ μόνον Ἰσοειράφοις Ἑλ-
ληνικοῖς, οἰωνεὶ ὁ Ἡρόδοτός, Θεκυδίδης, Ζε-
νοφῶν, Δοινύσιος ὁ Ἀλικαρνασσῖος, Πτολε-
μαῖος ὁ Μενδίσιος, Στρατόβων, Ἰάσονπότος, Πλά-
ταρχός, Ἀρρίανος, Αιλιανὸς, Ζηνόδοτός,
Ἀπτιανὸς, Διογένης ὁ Λαερίδης, Λαζιανὸς ὁ
ἐπὶ τῶν Σαμοσατῶν, Φιλότερετός, Ἡρωδία-
νος, Ἰωάννης ὁ Ἀνθοχῆνός, Περικόπιος, Ἀγα-
δίας, Ζωνάρενς, ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν Ποιηῶν γονιμώ-
τετός, Ὁμηρός, Πηδεξίως ἢ πήκειβωμένως ἀ-
πέγραψεν. ἐπὶ λέγω τερεμνῶντα ἵστετηκαὶ καὶ
εἴρηνται Διηγήματα κόμψως δύσοδίδωσιν. ἀνθ' ὅτε
ἐνδοξότατοί ὦνται οἱ Ἀρχαιοί Πολιτικοί, τὸν τοῖς φιλοπο-
λίτησι, ὡς πάσῳ δρεῖσθν Αρχόντων ιῶν τελεόπιλων
Ἡρικὸν Γερεφέα, ὃ καὶ βραχυτὸν ἐπέτεεψαν.
Ομη-

"Ομηρῷ τῷ ὅντι, φημ' ἔγω, Βασιλέων τῶν ἐυ-
εμεδόντων αἱ ἐγενάμπν τοποθεσι, καὶ γενήσειαι
δ'"Ομηρῷ. ἐν ᾧ δὲ δίτα τοῖς αὐτοῖς ἐγκαλλωπί-
σας, ἀλλὰ τῇ Αχιλλεως καὶ Οδυσσέως πο-
λυτρόπῳ, αἴσα καὶ νόον μιμεῖται, καὶ αἴφομοισι
τερεῖς τὰς τῶν ἀλλων δρεῖται τὸν βίον, μανθά-
νοιεν. Τοῖς λόγοις μὲν Σιωπημαρτυρεῖ πολύφη-
μῳ πάντων πολεμικώτατῷ οὐ Αλέξανδρῷ
Μακεδῶν, ἐν τῷ πολεμοκλόνῳ" Αρετῷ ἔγω, τὸν
τοῦ Ομήρου Ιλιάδα, ως τὴν σεργείας, τὸν πολε-
μικῆς Αρετῆς ἐφόδιον γλυκίσον, καὶ τὸν ὄντα, τὸν
δυμάτιον τεσσεράκατον, μεθ' ἐδυτίς ἔχων, καὶ νομί-
ζων καὶ ὄνομάζων. Τέτον τὸν Ποιητὴν εἴωθε Βασι-
λικὸν τεσσαροειδένειν. οὐ Στράβων τοῖς τοῦ Ομή-
ρου γράφει, ὅπερ μόνον ἐν τῇ ιταῖ τὸν Ποίητον δρεῖται
πάντας ιωανθέβληται σὺν πάλαι, καὶ σὺν ὕστε-
ρῃ. ἀλλὰ χρεδόντι καὶ τῇ ιταῖ τὸν βίον ἐμπιεισία
τὸν Πολιτικὸν. Ελπίζω δὲν ἥπον αἰχθῶς τῷ Πο-
λιτικῷ τὸν Ομηρού μήπω λέξαι, ἥ τοις Παιδα-
γωγῷ τῷ χεῖν, διὰ τέττας αὐτὸν οὐ Αλκιβιάδης ἐκο-
λάφισεν. Αλλ' ως μὴ ἔγω ιωανθέρ τὰ ἐσκαμμένα
πιστῶ. Οὐ Πολιτικώτατῷ Κολητῷ ἐνγενεσάτῳ

Ἄντι Νέω, παρ' ἄλλα Σητείλλων· ΡιθερχάσιΘ,
 καὶ νοῶ, εἰ οὐκεῖος σοι, θέλομει γένεσθ. ἀγαθὸς ὁ
 ἀνὴρ ἐστι, καὶ χωρὶς Πολιτικῆς, πανεπισήμων πο-
 λύγλωπός, ἔνοικος Ἐλληνικῆς.^{τὸν} Εὐρημον τὸν ὁ Κο-
 λῆρος ἐπανεῖ Ριθερχάσιον; ὡς Νομίμονα καὶ
 Φιλέλληνα. Εἰτε τοῦτον ἀνυεργλωποῖς, καὶ τὰ
 σήμερον φειτείμαται τὸ ἀγορεῖσ, ἢ κερταλα
 διώκη, οἷς μὴ ρύμαται Ελληνικά ἐστι Θεμάτα τὸ
 Τερρίτοπεία. Αναφάνοιται γὰρ Ἐπισολαὶ καὶ
 αὐτογραφαὶ τῶν Βασιλέων, καὶ Πολιτικῶν Δπο-
 κείσεις, Ελληνικῆθαμνὰ ἔκδοτοι. Οἰόν^{τὸν} Κων-
 στανίνας^{τὸν} Αρμενοπάλας φερόμενην Νόμων, τὸ
 λεγόμενον ἡ Εξάβιβλος, καὶ Βιβλία^{τὸν} Αναθ-
 λικῆς Νομίμως, καὶ Κωνσταντίνας βιβλίον Τακτικὸν
 καὶ φειτεί Θεμάτων, καὶ Περικοπίς Ανέκδοτα, δέ-
 θινας νῦν ἔκδοτα. Εισαγωγῶν^{τὸν} τῶν Νόμων Πο-
 λιτικῶν Παρεργασίας Θεοφίλος Ελληνιστὶ ζεέχε-
 ται. Οὐλως ὁ Συγγεφύδης ἐνθὺ τὸ ὅδος σὺν τῷ Αε-
 χῶν τὸ Νομικῆς κανόνες Ιετινιανὸς δείκνυσιν, ὡς
 μήτε λακονισμῷ ἀφανεῖ σκυθρὸς, μήτε διακεχυ-
 μένῃ τῇ φειτεγήσῃ μυχεζεῆς, τὸν τῶν Θεσμοσίαν
 Παλαιῶν απόδημοίγια, τὰ^{τὸν} Κειτέλα Νόμως ἀ-

κειθοῖ. Καὶ τίς Πολιτικῶν δύτορεῖν τῶν Πανδέκηων;
 ἔδεις δύναται· εὐ ὅις γὰρ ἡ θροισμὸς πᾶσαν τῶν Ἀρ-
 χαίων Νομοθεσία, οὐδὲ ὅντειλάμπει πειπολλής ὁ
 Οεισμὸς τῆς Νομικῆς, οὐδὲ τείσιν, οὐδὲ αὐθωπείων
 πειγμάτων γνῶσις, τῶν δὲ δικαίων τοῦ αἰδίου Πρι-
 σμάτων. Υμᾶς μάρτυρεμα, οὐδὲ Θέμις Θεοῖς οὐδὲ Νο-
 μοθέται Πριφανέστατοι! Οὐκ εἴ τι Υμῶν πάγκαλα
 τῶν τὰ Νόμων Καιρόντα εἰπεῖν Βασιλείας Πελασ-
 γίας; Πῶς εἰπεῖν "Ἀρχαντος Ιστιντος Τοις Τῶν Ελλή-
 νων Μυρεθητίους συμβεβλύκη, τάς τοις Νεαροῖς
 Ελληνιστὶ περιχαίρεσθαι; αἵ μετέπειτα, περὶ τῶν
 Ρωμαίων τειχῶν, μεθερμηνύμεναι Ρωμαῖσι. Αλλά
 εἶπεν Ερμήνυμα χυδαῖον, οὐ σήμερον ἔχεια, α-
 τερπέτες, οὐδὲ τειχίσει, καταφέργμένης Ιδιωμάτων δια-
 φοροῖς, εἰπεπειρμένον· ὅταν χάσιν Πριχαείτως
 γράφῃ ὁ Γεδελλῖν Θεός, εἰπεῖν τῶν Νόμων Εξηγήσεις
 μᾶλλον δέησμος Ελληνικὰς, οὐ Ρωμαικὰς λέγειν
 Νεαροῖς. Ἐπανολγήσθητε Φιλολογικάτοις ημῖν
 Πολιτικάτοις τὰ Ελληνικὰ ὄμοδυμαδὸν, με-
 ταξὺ Διδασκαλίας ημῶν Ομολογίας, οὐδὲ Πριμε-
 δέστατα ημῶν αἰκενθέσατε, Παλέων ήμῶν (εἰδένειν
 περὶ

τεργές ἡδονὴν) ἕπομησαν, ὡς· Βεδαῖος, Αλκίσιος,
Καρησίειος, Διωνῆος, Σηπίων ὁ Ἐθνικὸς,
Ποσῆλος, Μεζέσιος, καὶ ἐν ᾧσι αἴξιοπεπέσσα-
τος Βιλίβαλδος ὁ Πιεραιμῆος, Καύσαρος
Μαξίμου Αιμυλιανῆος Πρώτης ἐκ Καρέλας Πέμπτης
Βεληφόρος, ὃ καὶ Γερεβοιανῆος Νωειπολαιος.
Τοιάτης ὁ Βιόγραφος διπομημονδής αὐτὸν ἐν ιλι-
κίας αἰμηνῇ, ἐν τῇ Παστή την τοῦ Ἐλλονικῆς Επαγγελ-
τὴν, ὀνόματος Κεντικὸν, πλεονεκτικῶς διακρίσας,
καὶ θαυματὸν ἥλικον ἐνθέως τεργές την Πηδεναῖ,

— — πολλὰς μὲν αἵπνυσ τύπτεις ιαῦσαν
ἐν τῷ τε τῶν βίβλια Ἐλλήνων, εἰς ὃ τὴν τῶν Ρω-
μαίων, ἡ Γερμανῶν Φωνὴν μεταφερᾶσσαν. τοιά-
τετα καὶ λόγου λεκτέον,

‘Αμφότερον, σωτεῖος τὸν αγαθὸς, Γερεικός ὃ^{μέγιστος}!

Πάντας ἐν τῷ τεργέτημα Φιλέλληνας ἔχόνων ἥ-
μῶν κατέκνω λέγειν, μὴ μηδὲ αἴσαιεν ἐγέν-
νητοι τῷ Λόγῳ. Ἐθέλεας, ὡς Ἀκεραῖοι ἐδυγνω-
μούνεσσι! σὺν Πολικτέσι μὴ ἔξω, πολὺ δὲ Βασι-
λεῖς, κατηκόδος Υμῶν ἐκτίσιως ἔσομαι. Χοσρέης, σῶν
Βασιλεὺς Περσῶν, διπολελθυμένος τῶν τοῦ Σοφίας

Ἐλλίνων, τὸν Ἀειστέλην, τὸ Σοφίας πεφύμον,
εἰς τὸν ἴδιαν Διάλεκτὸν μεθέρμηνδυμένον, ὅξε-
ματε. Τοίνυν διάκονος αὔρρηθρον τῶν Ἐλληνικῶν!
Φαβωεῖνον τὸν Γάλλον καὶ μόνον Ἐλληνιστὴ γρά-
ψα, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ρώμῃ λόγου ποιῆσα γίνεται
μεν. Μιθριδάτης ὁ Φύλος καὶ Βιθυνίας Βασι-
λὺς, ἐκασταχόθεν κλεῖος, ἔποιη πέντε Γλώττας
(ὁμολογγμένως Ἐλληνικᾶς) ἐλάλησε. Θημί-
πος οὐ Ευφρεδίνης, Βελβυτής ο Κωνσταντίνοπολί-
της Θησαυροῦ τῶν Ἀρχῶν περιεχειείστατο. Τίς
Σύρες, Θρακίας, Αιγαίους, Φοινίκας ἀπαντάει
τελεγμένως καταλέξειεν, ὃν Ὁνόματα κύδισα;
Τίς δὲ Ρωμαίας, ἀνὰ μέσον τῆς Ἰταλίας Ἐλλη-
νικὰ λελεχότας, Ἐλληνικὰ γεγραφότας, Ἐλλη-
νικὰ τῷ μεττοῦν χρόνῳ Πηλετεφότας; Τέτων
κυριώτατος ἐστιν οὐ Φιλόπατρες,

— καὶ ποταμὸς χειροῦ ρέοντο,
Κικέρων. Καὶ τὸ Ρωμαϊκῆς ἴδιωματος Γλώττης ὄμι-
λαδὸν ὁ ἀπαλῶν ὄνυχων καθαρεῖς αἰῶνι ὅιδεν,
ἀλλαχόθεν μέντοι ἐνθεόν σε λόγον, τοῖς πεφύ-
ημῶν ἀγνώεισον, τοῖς ἐπειτα γενομένοις πλικά-
τοι θρυμμάσιον, πεφύνεγκε, καὶ ἀλητὴ πάμπολυ
ἢ Ρω-

ἦν Ρωμαϊκῆ αἰσκήσεις καὶ ξησέ, τὸ μὲν ἔθρεψεν· Ἐκεῖνος
 γάρ (ὡς τῶν ἑτέρων διηνεγκε) Λόγος, εἰκὸν δὲ τῷ
 Λαϊκῷ πεφυκὼς, ἀλλ’ εἰπεῖ τὸ τῶν Ἑλλήνων αἰσκήσεις
 Παιδείας εἰς τὸ Λαϊκὸν διηγμένος, ἐποίησεν, ἵνα
 ξύμπαντων βέλης θέσην. Οὐ μόνος οὐδὲ φύσις
 Ἑλληνιστὴ Ρωμαϊκοὶ λέγοντο ποιεῖται, αἰσιφανῶς ή
 Αρχαιογονία μαρτυρεῖται. Κάτων ὁ Μάεσων πο-
 δαπός; Ρωμαῖος ή ἀνὴρ τῶν καὶ τὸν αὐλήν ήλικίαν
 αἰκμασάντων πολυπειρότατος, οὐ Δημοσθένες; Α-
 γορῆς; Αθηναίων ήδυεπέτειον περιεδόσατο. αἰσιτάτες
 δ’ αἰκάσιοι Νομίμονες, ἔτως εἰς τὸν Κικέρωνα λέγον-
 τος! Τηλικώτατος ὁ Γερύμνατα ἔμαθον Ἑλλη-
 νικὰ, ἀδηλότω πως σωνότερα στιθύμως, ὥσπες εἰ-
 χόντον δίψης ἐκπλῆσαν Πτιθυμῶν, ἵνα γνώμην
 μοι γένοιτο αὐτοῦ ιδοῦθ, οἷς αἰσιοδοξείγμασινδι-
 χεώμενόν με ὀρθέτε. Κάτων ὁ Μέιων, εἰς ἄκρην τῆς
 Παιδείας ἐληλακώς, εἰν τῶν τε Βελβητηρίων Βελευ-
 τῶν, ἀπόιων κατέκλιθέντων Ἑλληνικὰ ἐπανεγνώ-
 αση. Ισλανὸς ὁ αἰσιοδότης, οὐ Αδριανὸς, Αυγουστο-
 τορες ἀγανοὶ, απειδαίνως εἰν τοῖς τῶν Ἑλλήνων κατε-
 κοπίασται. Ευγενέστατος ὁ τῶν Ρωμαίων ἴπτωθεν,
 Πομπόνιος ἐπωνομάσατο Απικός. Ελληνιστὴ γάρ

ἐλεγον, ὡς Ἀθήνησι γεννηθεῖσι. Καὶ τοῦδηλόν εστί^τ
Πάτεριν τὸν Κεφαλονήν Ἀθώνιον Γλώσσαν τὴν Ἐλ-
ληνικὴν, ὡς ἐν χώρεον φεγγιζαδῆ, οὐ τὸ πέντε Δια-
λέκτης διὰ μηνής χεῖν ἐνείλως. Τιμέριον Ἐλληνικὰ
ποιήματα ποιῆσαι, τῷ θριμματίσματι μὲν Ἐυφο-
είωνα, ἄμα δὲ τὸ Παρθένιον, ἐπαναφέει δὲ Σθυτό-
νι. Καὶ τὸν Ἀρχόντων "Εἳγα μεγαλουχέα
ἡ Βίβης ἐνόσμως Ἀλέξανδρον δὲ Σεβηρον, Ἐλ-
ληνικῷ μέτεῳ (τὸ πέντε αὖτις τὸ ιθεῖας ἀξιεπα-
νειώτατον!) καλενόσμησε. Κάρολον δὲ Μέγας,
περὶ τῶν Γερμανῶν Ἀυτοκράτορες

Ἐλλαδικὴν Γλώσσην σὺν τῇ Ρωμαϊκῇ γνωκεν,
ἀμφορέας καλῶς εἰδέθε, εὖτε λαλεῖν.

Οὐδὲ γάδι ἀνότατον Νικηφόρος, τὸ Κωνσταν-
τινοπόλεως Φανταστὴν Καίσαρον Ἀγέλης πατέρεν, ἀνότα-
τον δὲ ἐκείνῳ Ἐλληνιστι τοῦ φεγγιμένα ἀπεκεί-
νατο. Τίς ισχεργατάρον, οὐδὲ μεγάθυμον Ἀυτοκράτορα
Οὐανα Διδύτερον, οὐδὲ τὸ Πρωτεύον,
Σικελίδων τοῦδε διπλὸν τῶν Σαρρανίων δε-
σμα περιχλωτὸν ἔχοντας, καὶ πανταχόθεν ἀιχμαλω-
τον, ἐν τῇ Απελίᾳ σῶν ἐσωσεν; οὐ λύτρον. Τούτον
δέ τοι Γλώσσης Ἐλληνικῆς Γνῶσις ἀπάντων ἐγκλημά-
των, οὐδὲ σχεπτικάτων ἀφῆκεν. οὐδὲ Γλώσσα Ἐλ-
ληνική,

τημική, παμμέγιον εἴ τε Θεόν ψίστα δῶρον! Φε-
δεῖσκον τὸν Δαύτερον, Ερρίκον τὸν Επίτιχον, Ελληνιστὴ¹
λαλῆσαι ἐν φόροις, Ελληνιστὶ γράψαι περγέ-
ρως, τὸν γένερον τοῦ Ιωάννου μεταβαλλόμενον. Τέτων δὲ τως
ὅλων ἔχοντων, ἀλλως τὸν σύμερον Πολιτικὸς δεῖ
τε. Ελληνικὰ ἐπὶ τῷ δικαίῳ βελτίστῃ μέτιν.

Καὶ Φιλίατροι τε Ελληνικὰ δέξανταν Ιατρούς
ἐνθάλλειν τὸ δύναντα. Οπτινίκα πάλαι οἱ Αρχία-
τροι, ως· Ασκλήπιος, Ποδαλείος, Ιπποκράτης ὁ
Κῶος, Αεισογένεις ὁ Θάσιος, Θεόφραστος ὁ Λέ-
σβιος, Νίκανθος, Διοσκορίδης, Κλεόδης ὁ Γα-
λῆνος, Ορειβάτης, Πιδύλος ὁ Αιγυνίτης, Αέ-
πιος, Αλέξανδρος ὁ Τεαλλίανος, Συμεὼν Σητεῖος
Αινιοχῆνος, Κάλλοι τε Μημεῖα αὐτῶν Ελληνιστὶ²
πρὸς γλαφυρεῖστον ἐξηγόρησαν, ὃν τὸν παρέδω αἴ-
πεινεστὶν Διάνοιαν ψυστεῖ πολλάκις. Ερμηνεία αἴ-
πειρευψαν, ηὔτω περὶ Θεόν! πρόφασιν τοῖς Φάλ-
μασι παρέχον θρηινόνυμοις. Αρχιγεναλέντες Ια-
τροὺς, ως πολλῶν αὐτοῖς ἀλλων, τε Ελληνικὰ κα-
τανοεῖν τὸ πρὸς τὸ ὄρθως διδάσκειν ή δεῖ πεπῶτον ἐξε-
τίζειν τε Ονόματα. Τίς Ιατρὸς ὁ ἀγνοῶν θάνατον
φέντος, ρεῦμα ἡ κατέρρετος, περιέλυσις, ἡ μικρολεῖα,

Δποπληξία, Φλέγμα, γονορροία, μεσενήειον,
λέπια, Ψυχορράγια, ληφαργία, ὄφθαλμία,
ποδαλγία, συμπλάκα, διαρροία, κόρυζα, α-
σπασίς, ἀσκίτης, ΦάκελΘ, νεφελίτης, φρενίτης,
χαιρείγρα, ποδάρια, γονάργρα, διπόσημα, συ-
νάγχη, ἀνθραξ, ὑδρωψ, ἐρπτης, γάγγραινα, καρ-
κίνωμα, φαγέδαινα, δυσεπιπλώτης, Χειρώνιον
(ἔλκΘ) ηκύ Τηλέφειον, αιμορράγια, ή έκαλον
ἄλλα; Ιατρός Φημί ἀπαντ' ὁ αγνοῶν, μᾶλλον
ἄντον Εμπεικὸν, Αγύετην, Βερβελογόνη Μια-
φόνον, ή ἀληθῆ εἶναι Ιατρὸν; Άλλαζόπι; Επιλεί-
ψειε γνὲ ἔμετιστα καθ' ἐν διηγμένον ὁ χειρόΘ.

Απολείπεται λακωνικῶς τοῖς τῶν Φιλοσό-
φων λέγεας. Εὐελῶς ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ τίμε-
ρου ὁ Σοφίας ὀικέτΘ, ἀτεξάντης Γλώσσης, μο-
γις καλεῖσθαι δύναται· ὡς μὴν γνὲ μιδάμε, ἀνὰ
μέσον τῶν ξ' Εὐνυχίας Φιλοσόφων Πέρπαιδύματα
δεξιότερα ηκύ τοισιαστέρερος ἐσφρεγισμένα, Τοὺς
γεγραμμένα ξ' Αεισόελας, ΠλάτωνΘ ηκύ
Ἐπικτήτης ή ἀλλων. Συλλήθδην, μιδάμε λαμ-
πτότερα, ή μεταξὺ Γεραμματέων τῶν Ελληνικῶν.
τοῖς τέταρτοι Σκιπίων ὁ ΚαρλερόμαχΘ ή Ήεμάν-
νΘ ὁ

νῷ οἱ Κονεῖγμι Θρησκευτοὶ εἰπηγόταν τοιόντος
οὐ Ελληνική! Σὺ εἶς ἀγαλμα τοῦ Ερμέω, καὶ νῆμα
τοῦ Αρεάδνης. Τῆς γὰρ ἀγωγῆς σε πάντα Μαδί-
ματα διερχόμενα καὶ ἔρχόμενα! Άνδρα τὸ Δια-
γωσεως σε, μιθεμία παντελῶς ή Μάδης αὐ-
τοτελεῖς λιφθῖνον, μιθεμία ἀνιβδήλως τηρεῖται
ναι ὁρᾶται! Οἱ γένναι τὸν Φιλοσοφίαν δια-
τέθησαν, καὶ τοῦ Ελληνικὰ ἀπίζουσες, οὖν πείνοις
ἔσοικότες παιδαρίοις τὰ τῶν καταβεβλημένα κα-
ρέων κελύφη, ως λεπτὸς πυξῆν Θεού Λείψανα, διώ-
κνοι. Καὶ οὗ Υμᾶς ἀνιβδῶ, Ἀκραίαὶ πολυ-
μαθέσεις! αὐτὸν δέ τοι Ονόματα Ελληνικὰ εἰς
πιώσεις κάπιοντα, δέ τοι ἐπιγέμιενον ὄνομάκη Φι-
λόθεφον; Φανερόν εἶνι ἀπασιν, Ονόματα ἀυτό-
τατα τῇ τῶν ἐπομένων Φιλόθεφίᾳ ἐπὶ τὸν Ελλά-
δα ένευχώρεις ἀναληφθῖναι· ἐνθαῦτεν Ἀκα-
δημικοὶ, σοικοὶ, περιπατητικοὶ, Ἐπιχερεῖοι Σο-
φισταὶ, Κυκλικοὶ, περικτικοὶ, Πυθαγορεῖοι, καὶ
ἄλλοι, διον. Ἀκαδημία, Λυκεῖον, Κυνόσαργες,
Γυμνάσιον, Μαστῖον, Φερντιστέλειον, ἀσκητέλειον,
χολὴ, ἀκρεστέλειον, διδασκαλεῖον, ὄμακοσιον,
Βιβλιοθήκη, καθέδρα καὶ πολλαπλασίονα. Εἴ-
δυσωπία

δυσωπία μεγίστη ἐν ταῖς χολαῖς, Γυμνασίοις,
Ἀκαδημίοις ἢ πατρί παμπολὺν ἥδη χρόνον γεγε-
νῆσθ, καὶ περοσέπι οὐ χολὴ, Γυμνάσιον, Ἀκαδη-
μία σημαίη, καὶ τὴν Γένεσιν αὔγοει;

Ἄιχρεὸν γὰρ διηρέψαντα μένειν, κενεοντα νέες αἵ.
Ἐπονείδισον πάλαι τὰς Ἀθήνας, ὡς τὸ τέλος
Δρῦ Μαγείον, πευστανεῖον, Κορυφήν, οὐ καὶ κοινὸν
τῶν ἀπάντων Πανδυτήρεον καὶ Βλέψαν, ἡ Βε-
βλεμμένων, μιδαμῶς ἐν φρεγειδῆναι· τέττα χά-
ειν ὁ Λύσιππος Καριαδοποιὸς ἀδελφὸς τωθασικῶς,
καὶ φιλοσοφόμοντος.

Ἐτι μὴ τεθέασατ τὰς Ἀθήνας, σέλεχθε εἰ.
εἰ δὲ τεθέασατ, μὴ τεθέμενος δὲ ὅν.
εἰ δὲ, ἐναργεστῶν ἀποτρέχεις, Κανθάλιον.

Πολὺ μᾶλλον ἐπονείδεσεργάντης ἐστιν ἡ ἔστεια, μὴ τὰ
παρέντη τῇ τὰς Ἑλληνικὰ περιστάτεας Φιλόθ-
φία. Ναὶ Φιλόθφοι, ἀνδρεῖς τέλος Ἑλληνικῆς, Μω-
ρέθφοι! Καὶ Ἡπίουμη ἀληθέστερε πᾶσιν ἔλεξεν
Ἡρόδοτος ὁ Αλικαρνασσός. Τὰς Ἑλληνας πάν-
τας ἀχόλας εἶναι περὶ πᾶσαν τὴν Σοφίαν· Ἄλλ-
ως μὴ Υμᾶς διὰ πλείονας καλέχω; Εἰ τὸ ρῆμα Καλ-
λιμάχος εἴς ἐμὲ συνάπτῃ· Μέγα βιβλίον, ὅμοιον
τῷ με-

τῷ μεγάλῳ καιῷ, τῷ μέσῳ αἰλινῷ φυλάξω,
καὶ τὸν λόγον με πάνταμα . Ἡκόσαδε συγκε-
χυμένως, ὡς Ἀκεραῖος Πτολεμαῖος οὐδὲν τοῦ
καὶ Ἐυγενεῖς διαφέροντες ! Τοῦ Ελληνικὰ τοὺς
τὸν Καινὸν Διαδόκην λέγειν καὶ διαγνῶνται ὄν-
τιφόροι . Ἡκόσαδε ἀκεραῖος τοῦ Πολιτικὸς θεος
Νεαροῖς, οὐδὲ τῶν Νόμων Βιβλία Ελλην-
ικῶν τοὺς τούτους μετίσθατς καὶ δύναται .
Ἡκόσαδε τοῦ Γλληνικὰ τοῖς ιατροῖς, Καὶ Φιλοσό-
φοις ἐπαναγκαῖα εἶναι .

Ἐυώνυμον ἐστὶν τοίς ἐπειδιαρκέστεροι .

Λογίζομαι δὲν, καθὼς ἐπὶ τῶν πλεισάκις εἰη-
μένων, ἥλιοφανῶς ιδεῖν εἶναι,

Τὸν τῶν Γεαμμάτων Ελληνικῶν ἀπειροντὸν διλέ-
πειν, βλέποντα,

Διπλῶν ὁρεῶν τοῦ μαθόντας Γεάμματα Ελ-
ληνικά !

Νῦν δὲ ἀπέχει μετελεῖται ψυχῆς ἔυχομαι ἐνχάσισσοι,
ὡς Θεὸς πολύαστλαγχνοὶ καὶ Μεγαλέθωρει !
Ἡμῖν τὸ δῶρον Γεαμμάτων, δὲ μᾶστον δέντεν ἐν
τῇ Ἑκκλησίᾳ ἔχομεν, δόπο τῶν Μισελήνων φυ-
λάξαμε χρονιώτατον, ὅπως η Δόξα Ονόματός σε-

ἀγαλεῖσθ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δηλῶται. Σύ
ω̄ Τειουπόσαλε! ξω̄ερ τῶν τ̄ Νωεμβέργυς Γε-
ρεγοιασῶν, θς ἐπίγειρες τεχες τὰ Ἐλληνικὰ ἐν
Ἀθηναίω ἡμῶν διδάξαι, πέκοταζε καὶ ἔρρω-
μενεσάτε αἰμυνάματα, οὐδὲ τὸν Σκιαδὸν τηλ-
κέτων Θρεπτήρων χεόνω παμπλήθε ἐπακμάζη,
ἀνθῆ, ἐνδαιμονῇ! Ωςε Ἡμᾶς Ἀθηναῖς ἐν διά-
γεν, ἐν διαγάγεις ἡμῖν τ̄ Πατεΐδῷ Παλέρες
Πή μήκισον καὶ τεισδυδαιμονέσατο!
ἐν διαγάγεις εἰς τὸν τ̄ Εὐγενείας δόξαν!
ἐν διαγάγεις εἰς τὸν τῶν Παιδούλῶν ἐνδαιμονίαν!
ἐν διαγάγεις εἰς τὸν τῶν Ἀρχομένων αἴπαντων
Σωτείαν!

Τὸν Πήλειπον χεόνον αἰλύπτως διαγάγειε!
μίαν τὸν ἡμέραν αἰδανεῦν διαγάγειε!
πᾶσαν τὸν ροπὴν πολυτελῶς διαγάγειε!

Βίον Βιωσάτωσαν!

Βίον Βιωσάτωσαν οἱ ἸΩΣΙΑΙ τῇ
ἘΚΚΛΗΣΙΑΙ ἡμῶν!

Βίον Βιωσάτωσαν οἱ ΣΑΛΜΩΝ τῷ
ἈΘΗΝΑΙΩΙ οἱ ἡμῶν!

Βίον Βιωσάτωσαν!

Περσα-

Πρεσβυτέω δ' Υμεῖς, ὡς Ἀκραταῖς τὸν Δύνα-
μιν οὐκ Ἐγένεται ἐνδοξότατοι, οὐκ τὸν τῶν καλ-
λίσων Ἀρετῶν συζυγίαν ὑπερέχοντες! Υμεῖς,
φημὶ οἵδιας καλῶς, οἷς ρύμασιν ὁ Κάτιγλωθος
Μάρκω - Τιγλάιω Κικέρωντι ὑπέρ τῆς Συνηγορίας
ἐυχαεισήσῃ· Τοιαύτῳ χεδόνι οὐ ρύμασιν περὶ^{το}
Υμᾶς χείρομα, ὑπέρ τοῦ ἀκόσιν ἐμὲ ἐνμενῶς,
ἄμα τῇ παρασοίᾳ Υμῶν, οὐκον

γαληνιώδην περσώπω
κοσμῆσαι· Ευχαεισῶ Υμῖν ἐγὼ πάντων Κακολο-
γοποιὸς, Τιστῷ Κακολογοποιὸς πάντων, οὕτω
Υμεῖς περισσατεύοντες λώισοι.

Ε ΙΡΗΚΑ.

Ἄλιεν ἔπειρν Θεοῦ ἔηστιν ἐϋκτεάνω Βασιλῆι!
Ἄιν Θεοῦ ἀκιβδηλῷ νῦν τηλυχέτω Βασιλῆι!
Ἀκρόπατον καδδῷ νῦν ή Χριστῷ πεπικαλέει!
Ἀσπετον ή πλέθρῳ ἀγγεφανεῖ Χειρῶ Γάμπερίσαι!
Αυθορένεθλε Θεός, σοι ἀείμνησον πλέθρῳ ἔσω!
Αφθαρθῷ νῦν δόξα Θεῷ τῷ παρμεδεοῦν!

Σὺν Θεῷ παλάμα!

ΤΠΟΜΝΗΜΑΤΑ εἰς τὸν ἀρχι-
νοῦ λόγον.

Kαληγάλην] Sueton. in ejus Vitâ Cap. 31.
Μίδην] OVID. Lib. II. οὐδὲν τὸ μεταφορίσεων, FAB. 3.
v. 104. & MAX. TYRIUS Dissert. 30. PLUTARCH. Lib. Γυ-
ναιῶν ἀρέτῶν propè huius simile, οὐδὲν τὸ μεταφορίσεων refert.

Σεβαστὸν] PLUTARCH. in Apoplith.
Τιτερίας] οὐδὲν τὸ βιβλιοκωτάτων εἰστερία στρατευματικῆς φύσεως θεωρεῖσθαι.
παρεργήσθαι, τὸ Γλωττῶν πέσθαι] Hic probè attendendum est,
Ebraeum omnium primam extitisse; ut & communis omnium recte
judicantium Theologorum, Historiorum, Lexicographorum, tunc prisci
tum recentioris seculi sententia est. Hinc convenienter *eam* CAM-
MERARIUS *Matricent Lingyaruim omnium* appellavit. Oper. Subcisi. v.
Cent. 3. c. 71. m. p. 258. Conferantur etiam, quæ differit B. AUGU-
STINUS, Lib. 16. de Civ. Dei. c. II. & Lib. 18. c. 39.

Τῆς κομψότερης] hinc àventi φύσεως nati sunt Attici lepôres, sales,
Attica Venus, Eloquentia & Minerva. QUINTIL. Lib. 12. Instit.
Orat. c. 10. Atticē dicere, est optimē dicere. Et non multò post:
Tantò est sermo Gracis Latinò jucundior, ut nostri Poëtæ quoties
dulce carmen esse voluerunt, illorum id nominibus exornent.

Ἐκ τῆς Εργασίων γεγονότα] Vide sis Clariß. CRINES I Discursum
de Γλωττοσυγχύσει c. 9. num. 5. & seqq. & ISAACI CASAUBONI
Lib. I. de Satyrâ, c. 2.

Ἐκ τῆς Φοινίκης, οὐδὲν Καδμός] Quis omnium Primus apud Gracos
Literas invenerit; aut quis easdem in Graciā attulerit, incredibilis
est apud AUTORES Varietas & inconstans. Gentes Tres, quibus hoc
adscriptum est, invenio (inquit NICOLAUS GERBELIUS Lib.
I. de Græ-

i. de Græciâ) : Phœnices, Syros, & Ebraeos; tametsi eosdem esse contentat Eusebius. Homines autem Privatos, Græcarum Literarum Inventores, quindecim annotavi : Cadmum, in quem pleriq; Scriptorum consentiunt; propterea Phœnicem, Danaum, Cecropem Athenensem; vel Linum, Thebanum, & temporibus Trojanis, Palamedem, Argivum, Nauplii & Climenes filium, Simonidem, Epicharmum, Prometheus, Mercurium Ægyptium (vel ut alii volunt, Arcaden) Ifidem, Anubim, Rhadamanthum, Callistratum, Samium. (TACIT. Lib. II. Annal. c. 14.) Postremo etiam Muis, veluti Disciplinarum omnium Praefatis inventas Literas adscripseré. De Phœnicibus HERODOT. Lib. 5. Τετράχ. ita sentit: Οι δὲ Φοίνικες εἰπόμενοι οὐδὲ Καδμοὶ απικέμψοι, τὸν δὲ Γεφυριῶν, ἀλλὰ τὸ πολὺ δικόσαντες ταύτης τὴν χώρην, εσπάζουσι Διδασκαλίαν εἰς τὸν Ἐλαῖναν, καὶ δὴ καὶ Γεφυριαῖς σύνεσσι πεδινὴν Ἀλησιν, οὐδὲ μόνον δοκέει. Πρεστάτη μὲν τοῖσι ιδού ἀπαντεῖς ξεέσωνται Φοίνικες μὲν τὸ Αἰγαίον περιβαίνοντες, ἀλλὰ τὴν Φωνὴν μετιθαλον καὶ τὸ βυθὸν τῆς Γεφυριάτων. JUSTIN. MARTYR Orat. ad Gentiles quoq; affterit, Cadmum eas primum è Phœnico allatas, Græciū tradidisse; similiiter XENOPHON. Ex Neotericū verò ALEXAND. ab ALEXAND. Lib. 2. Genial. dier. c. 30. MATTH. MARTIN. in Cadmō Græco-Phœnice, & HUGO GROTIUS Lib. de Verit. Relig. item CRUCIGER, HENRIC. STEPHAN. & CALVIS. Oper. Chronolog. m. p. 13. Unde LUCANUS Lib. 3.

Phœnices primi (famæ si creditur) ausi,
mansuram rudibus vocem signare figuris.

PETRUS CRINITUS de Honestâ discipl. Lib. 17. c. I. Primos Literarum Inventores, sequentibus complectitur versibus.

Moſes Ebraeos primus exaravit Literas.

Mente Phœnices sagaci condiderunt Atticas;

Quas Latini scriptitamus, edidit Nicostrata,

Abrām Syras, & idem reperit Chaldaicas,

Iſis arte non minore protulit Ægyptias,

Gulphila prompsit Getarum, quas videmus ultimas.

Confer Nobiliss. & de re Literariâ meritiß. GEORGI - PHILIP.

HARSDÖRFF. Specimen Philologiae Germanicæ, Disquis. 6. § 3.

JOHANNES TZETZES, Vir ingenio, memoria, Literis admiri-

randus,

randus, neq; Palamedem, neq; eō *vetustiorē Cadinū*, neq; Phoenicēs, neq; Mercurium, aut alterum quenquam Gracorum Literas inventisse, magnō argumentō contendit. Antequam enim ē Phoeniciā Cadmus in Graciā venit, apud Gracos & Literā & Orationes Gracē extiterunt: Cum enim CADMUS, inquit, Oraculum consuluisset, Gracē responsū accepit in hæc verba:

Φεγίζεο δὴ τὸ μῆδον Ἀγνοερῷ ἔχοντες Κάδμει,
· Ήτες ἐγρόμενοι περιπάτοι Πυθὼν διαν,
· οὐδὲ δὲ ἔχων αἰγαλέην οὐδὲ σιγανέν μη χερσίν.

Hanc Sententiam PLIN. Lib. 7. c. 56. Hist. Natural. mihi confirmare videtur *verbū conceptis*: Literas semper arbitror *Affyrias* fuisse. Sed alii apud *Egyptios* à Mercurio, alii apud *Syros*, repertas volunt.

Φαινοσι φερωποτεφσωπῷ] ISOCR. ad DEMON. Φεγίζεο στατή
εῖναι μὴ σκινθωπόν, αἴτασσεν. δι' εἰκενού ρήμα γένθαδης, Διόγειος τετρα
Φερόνιμοι εῖναι δόξεις. Michaël NEANDER, infinitæ lectionis & accuratae eruditioνis Vir, Papicolas, per ὑπερματηποτια, Erotetmatibus suis
Gracal Lingvæ p. 434. Oporiana editionis, A.D. 1561. αδηλῶ μέτεω infestat-

Ἐματλάκεφόροι, Φαινοσι φερωποτεφσωποι,

Συτοδεργούσιοι, Χρηματηριμοσοπέάται:

Χριστικαδημανοσεύροι, εἰδωλοσεβασται,

λεκτροδικαιοφυγοι, πορνολαθραιοτεροφοι.

ἔχαπτησούσιαι, κασμιτηπηροπενται.

καλλιτεχνιπούσιαι, κερματοθεσούσιαι,

Φαιναγιόφθαλμοι, ὄλοοφρενιλαθραιφυτευται,

αιματοδηλάλεοι, κερδαλεοφρόνιμοι.

Βορβαρδοξιφεσοχονειχεσοπερδιάλεκτοι,

Βιβλιοθεουφυγάδεοι, κεσμοραταιοσοφοι.

Διαβολοπερέεοι, παχυοικοτερεροδιώκται,

ορθοφρενιτλανέοι, παρτηρετηνύμοροι!

Τοιετῷ λόγῳ] CONRAD. HERESBACHIUS de Laudib.
bus Grecarum Literarum.

Ἄδυτῷ σκηνθρώπῳ] Hoc comprobatur Stoici Philosophi, EPI-
STETI censurā alperrimè: αἰτεβοτι εἰναι αἰνθρώποι, τὰς τερψές τι θεέ
χαλέπεις αἰπμάζειν.

Ἐπιηγικός

Ἐλληνικαὶ Φασιν εἴρεται, οὐ τέτερος διπλάσιος εἶδος & δύναμος] In Vulgus hoc impūssimum Verbum disseminatnr (nullius tantien Imitatione extollendum; ad Sauromatas potius, Glacialemque Oceanum, ultimamque Herculis columnas, (ERASM. Adag. Chil. 3. Cent. 5. num. 24.) instar cathartarum, aut carcinomatis cuiusdam remittendum) Græca sunt, ergo legi non possunt. Si hujus ἀμεσοῦ καὶ αὐτοῖς accursum, summo ingenio & memoriam maximaq; doctrinæ Civilis quondam cognitione instructum, Autorem constituant (adiClariss. CONRADIDINNE RI Epist. Dedicat, in Epithetorum Græc. Farraginem) ab ejus accusu longè aberrant, summoq; & incomparabili VIR O (quem suæ ruditatu & imperitiae, ne dicam, ignavie, Patronum sibi adsciscere & aggregare cupiunt) manifestam injuriam faciunt: cuius eos convincit glossa ipsa Accursiana ad Legem 6. in verb. edicto. ff. de bonor. posseb. his verbis (ut loquuntur) formalibus: Græca Literæ possunt intelligi & legi.

Ἐλληνικηφωσίσται] Id probat BECMANUS (orat. de Barbarie Tom. 2.) Exemplò Presbyteri Saxonici, qui Librum Græcum, in quem forte fortunā inciderat, Vulcano sive igni, οὐν περιέθετο tradidit, ne inficeretur & ipse & totum Monasterium. O factum bene! Contrà oīm Osnaburgæ Clericis multæ à CAROLO M. concédebantur immunitates & prædia, hâc conditione, ut Græcam Lingyam ibi disserent, & Episcopus, si necesse esset, ad Græcos Legatos ire posset. vide CALVIS. Op. Chronol. m. p. 537.

Βιβλιολάθοι] Quām egregiè oīm Monachi, & male-devoti Cœnobita, huicq; farinæ simillimi, in Monasteriis & quā in Bibliothecis usi fuerint diligentia, vel hodierna (quod dolendum !) vestigia satis luceulenter commonstrant. Qui enim debuissent esse βιβλιάκοι καὶ Φιλόβιβλοι, μᾶλλον βιβλιοταῦφοι καὶ βιβλιολάθαι erant: dum in profundis Ignorantia tenebris tanquam Sepultos relinquenter Libros, lumen illis invidentes clarissimam ! Lege sis Clariß. Joh. Cunradī DIETER. Græcam Exulanem. Hinc salte dixit ingeniosissimus SABINUS, Lib. Epigrammat. de Bibliothecā Monachorum :

Haud secus ac durō fugitivos carcere, servat

Vestra catenatos Bibliotheca Libros.

Quid mirum? si nulla viget Doctrina, colendi
Doctrinæ Autores hîc ubi vinclâ gerunt!

Bαρβαρόφων] Clarissimæ Gentes, & famâ Eruditionis inclytæ, rectè loquendi laudem, magnò semper ambitu, ambiverunt; Græcia præprimis Parens Facundia, atq; adeò omnis Elegantia, juxta illud melleum Lyrica f. sicut in Antesignani μέλος (de arte Poeticâ v. 325.)

Graecis ingenium; Graecis dedit ore rotundò

Musi loqui.

Sermonis puritatem sollicitè observavit; omnia ad Hellenismi lineam rededit; exotica, ut vitiosa, planè rejectit; Συλλαβὴ barbarè inconditeq; pronunciatam nimis, ne quidem tulit. Ideò enim Barbaros ipsissimi Græci, ἦ τὸ λοιδόρον, παχυσάμψη τελεχυσάμψη, appellârunt. STRABO Lib. 14. Geograph. Et HOMERUS Κῆρες Bærbægo-Φῶνος nominavit, (Iliad. β. 867.) quod Vocabula & Nomina ita prouinciarent, ως ἐι Bærbægo, οἱ εἰσαγόμενοι εἰς τὸν Ελληνισμὸν. Mirum sanè in modum-mira Atheniensium cura in sermoni proprietate & Elegantiâ! Corrumpi quoq; Elegantia decus autumabant, si quid tantilli Solœcismi, vel stribiliginis in medium proferendi, cuiquam concederent. Observandus igitur & hodiè purus & emendatus sermo!

Ἐβαστὰς ἡγεμὼν] scil. MAGNI, de Jejunio. Idem Sermone αὐτην-πικῶ 4. αἰδεσιμώτερὸν πως εὐ τῇ Φύσι τῶν αὐθέσπιων τῷ γεραρώτερον. Eundem ferè in modum JOSEPHUS Lib. 2. contrâ Appionem Grammaticum. ὁ πολὺς Χρήστος πιστεῖται πάντων εἴναι δουμασινὸς αληθεῖα. Hinc & protrita similitudo: Sicut Vina & Numismata, quanto antiquiora creduntur, tanto præstantiora judicantur: Ita non parum adjumenti ad Græca Lingvæ Dignitatem augendam veneranda vetustas affert.

καὶ Σεφᾶς] puta ARIST. Lib. 1. Metaphys. c. 3. contextu 15. PLATO in Timæo Locr. Antiquius Juniore, præstantius est. Et PLIN. Lib. 8. Epist. 24. Sit apud te Honor Antiquitatis. Inde illud: Antiquis debetur Veneratio. ERASM. Adag. Chil. 3. Cent. 10. n. 15.

Ἐλυσίππος χαλκιδικὰ] de quô multa PLIN. Lib. 34. c. 8. CIC. Lib. 5. Famil. Epist. 12. & 3. de Oratore. HORAT. Lib. 2. Epist. 1. v. 240. QUINTIL. Inst. Orat. Lib. 12. c. 10.

Πυρετόπολες γλυπτα] APULEIUS Lib. 1. Floridorum. PLIN. Lib. 36. c. 1. & Lib. 7. c. 37.

Ἀπειλῆς ἐκαὶ Ζεύξεως ζωγραφία] VALER. MAX. Lib. 8. c. II. n. 2.

ii. n. 2. Extern. STRABO l. 14. Geogr. CIC. Offic. 3. ad Famil. l. 1. Epist. 9. & l. 2. de Invent. PLUTARCH. de multitidine Amicorum, & virtutibus Mulierum. PLIN. l. 35. c. 9. QUINTIL. Instit. Orat. l. 12. c. 10.

Περιπλάνη ταξιδίου] STRABO Lib. 14. Geogr. PLIN. Lib. 36. c. 5. PROPERT. Lib. 3. Eleg.

Πολυκλείτης ἀδειαστοποιητικός] vel αγαθούπολος - AELIAN. de var. Hist. CIC. Lib. 3. de Oratore.

Ἐνανθεστής τε οὐρανοειδής Lingua Gracorum fere apud omnes Gentes in summō honore, summāq; semper veneratione & pretiō fuit, etiam optimo & praestantissimō dicendi Magistrō, CICERONE (Orat. 27. pro Archiā) teste. Et haud incomptē dixit suō σενώ φωσφόρῳ ille Patrum, AUGUSTIN. Lib. 8. de Civit. Dei, c. 2. Lingua Graeca inter ceteras Gentium clarior habetur. Epist. 200. Hac Lingua maximē excellit in Gentibus. Quid opus est hic multis? Homeris scripta immanes Indos Lingvā suā, ac voce decantasse perhibet DION CHRYSOSTOMUS (Orat. 53. Φίλι Σούνιος) παρ' Ἰνδοῖς ἀδεαθοῖς Φασὶ τὸ Οὐρανόν Ποίησιν, μετέσχαστον αὐτῷ εἰς τὸ Κρεπεγνύ Διαλεκτόν. Τηγανούν. APOLLONIUS ille Tyanēus cum Phraorte, Indorum Rege, Graecē locutus fuit; contraq; Phraortes tām disertē, tantāq; Eloquentiā de victu, deq; omni vitā suā disseruit, ut admiratus fuerit Apollonius, tantam esse in Homine Barbarō Gracarum rerum peritiā. Deinde verò cūm Apollonius etiam Hiarcham Philosophum Graecē elegantissimē loquentem audiret, obstupescens tandem exclamavit: Μή γὰρ τολε νημέου αὐδεῖ τιδὲν ἐστο ἐλάσσην Γλώττης Ελάσσον, μηδὲν εἰπεῖ τὴν Γλώττην ἡπιστελο τοσοῦτης εὐροίσθαι τὴν φωνήν. PHILOSTRAT. invitā Apolloni. Porro in Africā, tām barbarā, tamq; crudeli Gente, Graecam olim Lingvam floruisse, quis crederet? nisi T. LIVIUS, gravis, & verè facundus Scriptor Lib. 29. ab U. C. scriberet, Hannibalem apud Laciniæ Junonis Templum æltatem egisse, ibiq; erexit, dedicâsseq; aram, cum magnificō rerum à se gestarum Titulō Punicis, Graciq; Literis insculptō. Idem Autor Lib. 40. ab U. C. duas arcas lapideas, in agrō L. Petilii Scribæ repertas scribit, in quarum alterā duo fasces, candelis involuti, septenos habuisse Libros, recentissimā specie: Septem Latinos, de jure Pontificio; septem Graecos, de Disciplinā Sapientia, quos VALERIUS

ANTIAS, gravis Historicus, Pythagoricos fuisse putavit. Præterea **Arrianus** in periplō suā refert, in Euxinō Pontō se aras ex asperō quidem lapide vidisse, in quibus Literæ non admodū expressæ, (ob lapidis nimirūm duritiam) redditæ: tūm Græcum Epigramma perperam, utpote à **Barbaris** scriptum. Sed **Arrianus**, extractis ex albo lapide aris, θηριαμψα illud significantibus, integrū, Græcorum Literis insculpi curavit. Idem **Arrianus** in Pontō locum esse tradit, Athenas dictum: Et eō loci Minervæ templum, Græcō more ædificatum, quod à Minervā, quæ Ἀθηνα Græcis dicitur, nomen accepit. Post aliquot versus, Leucen insulam describit: quam alii Achillis insulam; alii Achillis cursum; alii à calore A&chī nominant. In eā Templum est Achil- lus, cum simulacrum vetustissimō quidem illō, & variis donariis, ut phialis, annulis, pretiosisq; lapidibus redimitō. Quæ omnia, tanquam χρεῖα, Achilli consecrata sunt, cum Epigrammatibus Latinè & Græcè, aliis atq; aliis Carminum generibus, in Apollinis laudem conscriptis.

[Avd̄gōv evāqd̄gōw] hōscē aurō contrā cariores Versūs reperies in Frontispicio Lexici Græco-Latini Philomachicis Johannis CAPULÆ.

[τελεωτάτη] LUCRET. (Lib. I. rerum Nat. v. 136.) multa se Græca dicere affirmat, propter egestatem Lingvæ Latīnæ, & rerum Novitatem. Confer PROCOPIUM Lib. I. Vandal. & PRISCIANUM præf. Oper. Hinc ἀδέσποτον Latina Eruditio citrā Græcissimum manca est: apud Latinos rivuli vix quidam sunt, & lacunula lutulentæ; apud Græcos fontes purissimi, & flumina Aurum volventia. ANTONIUS CODRUS, Vir doctrinâ & ingenio inter primos Italæ sive, inquit Sermone 7. Nī Græca extitissent Literæ, Latinos ferè nil Eruditioñis habuise. Ita QUINTILIanus Lib. 12. c. 10. Inst. Orat. m. p. 768. testatur: Res plurime, inquit, carent appellationibus (apud Latinos) ut eas necesse sit transferre, aut circumire etiā in his, quæ denominata sunt: summa paupertas in eadem nos frequentissimè revolvit: at in illis (Græcis) non verborum modò, sed Lingvarum etiam inter se differentium copia est. Et SENECÆ Lib. 5. Controvers. 33. Græcas sententias in hæc refero, ut possitis aestimare, primum quām facilis Græcæ Eloquens in Latinum transitus sit. Et quām omne, quod benè potest dici, commune omnibus Gentibus sit: deinde ut ingenia ingenii conferatis, & cogitatis Latinam Lingvam facultatis non minus ha- bere,

bere, licentia minus. Inde est, quod *Antierne* in *Lingvâ Latinâ* nemo possit excellerē, nisi simul *Græca* operam navare decreverit. Volgāriter dicitur & verè:

Ος μὴ Ρωμαῖος Ἐλληνικὰ Γράμματα μένει,
& δύναται λογικῶς τεῦχος Ἀνδρὸς ἔχειν.

b. e.

Quinon *Græca* simul junxit *Documenta Latinis*;
Hic verè *Docti Nomen* habere nequit.

(vid. Clariß. Jac. FOCANI dissert. de studiis ad *Jodocum Lodensteinum*)
Quod olim susq; deq; habebat Pomponius *Latus*, *Calaber*, qui *Latina* sibi discere proposuit; sed eā lege atq; omine, ne *Græca* attingeret, ne fortè illa hāc contaminaretur, cūn tamen reciprocas tradant *operas*, & amicissimè conjurārint hāc *Lingvā*, & quasi sororiō quōdam *Vinculō* colligatae & constrictae. Verūm heu falsō *opinionis fascinō* & *δοκιστοφίᾳ* dementatus est! Hic non possum omittere (quod forsan miraberis) *Domitianī crudelissimi* & *χριστονότιν* Imperatoris mortem, *Cornicem* (avem aliās ἄλογον) populo his *Græciis Verbis*, simulq; *Latinis*, commendāsse: εἴται πάντα καλῶς, omnia erunt bona, referente SVE TONIō in ejus Vitā, c. 23.

Nuper Tarpejō quæ sedit culmine *Cornix*,

Est benē, non potuit dicere: dixit, *erit*.

Diligentissimus Naturæ rerum *Scriptor* reliquit, *Titum* habuisse *Lucianas* doctas *Græcē* & *Latinē*, vid. Hieron. RORARIUM Lib. 2. de *animal. bruti* sēpē *ratione* uteñtibus melius *Hominē*. *Elephas Gracarum Literarum* ductus didicit, scriptūq;: *Ipsē ego* *hec scripsi*. & *Celtica Spolia* dicavi, ut ex *éodem* liquidō constat. m.p. 78. Videant ergo *Nasutuli*, ne *Græcam Lingvam* fastidiant; arrideatq; *Mισθίοι* grave illud CICERONIS consilium, quod *Mario* filio suo subministravit, Lib. 1. Offic. ab initio: *Ut ipse ad meam uilitatem semper cum Græciis Latinae conjunxi*, &c. Adjice etiam *Magni illius Oratoris HEINSI Oratione de Conjunctione hujus Lingvæ cum Latinâ*; laboris te non pœnitabit.

Kaunī η Διαθήκην *Augustinus*] B. HIERONYMUS ὁμαζεῖν
Gloriæ corollā dignus, ὅρθως καὶ πΦρονίμενως in Πεντάτυχον
scribit: Nulla *Versio*, quæcunq; tandem ea sit; sed *solus Textus Ebraicus* in Veteri, ac *Græcus in Novō Testamento* est *authenticus*. Ita &

ORIGENES, EUSEBIUS & alii existimant. Propterea etiam inquit CLEMENS ALEXANDRINUS Lib. i. Context. Gracō sermone Scripturæ sunt expositæ, ut ne prætextum unquam aliquem Ignorantia Homines obtendere possint: cùm audire queant, si modo velint, instituta, Sacraq; nostra.

Kumēc̄ w̄w̄ owōw̄] STRABO Lib. i. & 3. Geogr. & HOMER. Odyss. l. v. 13. CIC. Lib. 4. Academ. quæst. ERASM. Adag. Chil. 2. Cent. 6. n. 34.

η Ἀποθέλλεταινταν Αρούλα] i. Joh. 3. 4. In Vulgatâ Editione Latinâ: Peccatum est iniquitas; Verē hæc ἀποθέλλεταινταν Αρούλα! cùm tamen sit discrepantia, exorbitatio, aberratio à Lege, & pugna cum Lege Divinâ. Vel: Peccatum est, non obediens Legi Dei. Est enim hæc Definitio privative opposita (σε τὸ αὐτογένετος θεὸν αὐτής) Definitioni Justitia Universalis. Tò δικαιοῦ εἰς νόμουν & τούτων, ut PLATO & XENOPHON loquuntur. (ARISTOTELES Lib. 5. ἡδικῶν • ἀδικῶν εἰς νόμουν καὶ ἀνομίαν) Justitia est Obedientia, omnibus legibus debita. Sic AMBROSIUS Lib. de Paradiso c. 8. Quid est Peccatum, nisi prævaricatio Legis Divinae, & cœlestium inobedientia Praceptorum. AUGUSTINUS Lib. 2. de consensu Euangelistarum c. 4. Peccatum est legis transgressio. Idem Lib. ad Simplicianum, quæst. 2. Peccatum Hominis est inordinatio atq; perveritas, i. e. à præstantiore Conditore aversio, & ad condita inferiora convercio.

Ἐν Πηγῆς γλυκύνον] Vide sis OVID. l. 3. de Pont. Eleg. 5. v. 18. & ERAS. Adag. Chil. 5. Cent. 2. n. 9. Verō verius igitur dixit HIÉRONYMUS in Epistolâ ad Suniam & Fretillam: Sicut in N. T. recurrimus ad Fontem Graci Sermonis, quô N. scriptum est Instrumentum: Ita in V. T. ad Ebraam recurrimus Veritatem.

Ἐν τῷ περιεκτών Βιβλίῳ] quamvis decantatissima res, non possum tamen quin adscribam insignem B. AUGUSTINI locum ex Lib. 2. de Doctr. Christ. c. ii. Latinæ quidem Lingvæ Homines, quos nunc instituendos suscipimus, duabus aliis ad Scripturarum Divinarum cognitionem habent opus: Ebræâ scilicet & Gracâ, ut ad Exemplaria præcedentia recurritur, si quam dubitationem attulerit Latinorum Interpretum infinita Varietas. Id. c. 15. Libros N. T. si quid in Latinis Varietatibus titubat, Gracū credere oportere, non est dubium. Id. epist.

epist. 59. *Vocabula secundum Græcum eloquium* discernenda sunt; Nam nostri *Interpretes* vix reperiuntur, qui ea diligenter & scienter transferre curaverint. *De sermone Domini in monte* Lib. I. fatetur, *Exemplaribus Graci* majorem adhibendam esse fidem, quam Latinis. Et alibi: Ut *Veterum Librorum fides de Ebrais Voluminibus* examinanda est: Ita *Novorum Veritas Graci sermoni* normam desiderat. Confer *Exam. Concil. Trident.* leg. p. 278 CHEMNIC. I. part. m. p. 62. *HILARIUS* in ¶. II. 8. Frequenter admonuitus, non posse satisfactionem intelligentie ex Latinatis Translatione præstari. AMBROS. de Incarn. Dom. Sacr. c. 8. Ita in *Graci Codicibus* invenimus, quo- rum potior est Autoritas.

Tūn' Ἀρχὴν] Joh. 8.25. Inprimis. Hic fecellit & Veterem Interpretationem & AUGUSTINUM Figura Constructionis. Nam τὸν ἀρχὴν Adverbialiter pro particulā prorsus vel omnino ponitur. E. g. DEMOSTHENES ἀνδροῖς τοῖς. Επεὶ τοῖς ὅτι μὲν καὶ τοῖς νόμοις, εἰδὲ δέ πάσαις τὸν δεκατέταρτον. SOPHOCLES Antigone, ἀρχὴν τὸν θεόν, εἰπεπτὸν τομήν τελεσθεῖσα. THUCYDIDES εἰδὲ πεισῶντας δέκανόν. Cūm enim Iudei interrogassent Christum, quis esset? respondit, prorsus is sum, quem me esse dico, (Messiam mundi & Filium Dei) quem me esse profiteor. Hæc Interpretatio εἰς ἔνετον est: Verū nonnulli, malè imbibitā Vocabula τὸν ἀρχὴν, legerunt; Principium, quod & loquor vobis, ac disputant, cur Christus se nominet Principium? Hæc etiamsi non sunt αἴσθηται; tamen h. l. ἀκατέχει, Καὶ τὸν λόγον τοῦτον διπονοῦται. vide R. HENI Grammat. Græc. Major. Regulâ 176. de Syntaxi Adverb. Hic haud inconcinnè locum occupat D. HIERONYMI in præfat. in Euseb. Chronic. sententia: Difficile est alienas lingvas in sequentem non alicubi excidere: arduum, ut quæ in alienâ lingvâ benè dicta sunt, eundem decorem in Translatione conservent. Et Doctorum: Ipsi Interpretes interdum sunt hallucinati; interdum ex bonis Græci Latinâ fecerunt non bona.

[τὸν οὐρανὸν] C. PLIN. Secund. Natur. Hist. Lib. 10. c. 3.
de Aquilis.

πατρούματα] BASILIUS præfat. Proverbiorum Salomonis :
Τὸ τὸ Πατρούματα ὄνομα, ὅπι τῷ τῷ δημοδεῖσιν λόγῳ, οὐδὲ τοῖς ἔξωθεν
τέτταται, καὶ ὅπι τὸ εἰ τοῦ ὁδοῖς λαλεῖμένων ἡς τὰ πλάνα. διμΘ γνωμα
οὐτοῖς

αὐτοῖς ή ὁδὸς ὄνομαζεται^{την} τω^ν θρ^{ην} τη^ν οἵτιν^ν Παρθείμα εστι^ν λόγο^ς αφέλιμο^ς,
μετ' Σπικεύψεως μετειλας ειδεδομένο^ς.

Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος] His Interpretes sibi mitti curavit, qui ex Ebræo in Graecum Sermonem Libros Sacros converterent. SABELL. l. 7. Exempl. Missi igitur ex Iudeâ 72. Ebraicæ & Graecæ Literas accuratè docti; hi sacram Scripturam, in Phœbo insulâ, Græcè interpretati sunt, Olympiade 127. Anno PHILADELPHI Regis XVI. Atq; hæc Interpretatio, quam 700. Interpretum à numerô, scilicet eorum, qui operam dede- runt, dicimus: Etsi 72. præfuisse verisimile. Ex singulis enim Tribu- bus, ut JOSEPHUS, (Antiqu. Judaic. l. 12. c. 2.) & alii tradunt, 6. delecti fuerunt. Tribus autem erant 12, fuisse ita 72. oportet. Unde T E R - T U L L I A N U S, & alii Veterum 72. laudant: sed dicentium compen- diò 70. censentur. Deliba CHRISTIANI M A T T H I A E Theatr. Histor. Lib. 3. de Monarch. 3. EPIPHAN. de mensuris & ponde- ribus. NICEPH. Lib. 4. c. 4. Ammian. MARCELL. Lib. 22. AGELL. Lib. 6. c. 17. AUGUST. Lib. 18. c. 42. de Civ. Dei. De autoritate hujus Versionis JUSTINUS MARTYR, Orat. Exhortatoriâ ad Gentes. Ethunc secutus est IRENÆUS Lib. 3. advers. Hæres. Cap. 25.

Περὶ τῆς Εὐαγγελίου ἐνδοτεών] Varie fuerunt olim Editiones Graecæ, ut ex Ecclesiasticis Scriptoribus colligitur. Euseb. l. 6. Hist. c. 13. ATHANAS. in Συνόψ. EPIPHANIUS Hærel. 63. ac l. de mensurâ ac ponderibus, Translationes ordine recensent: & POSSEVIN. apparatus Sacro ex Sexiobsenensi Tom. 3. Confer ἡμαρτία GERHARDI Method. studii Theolog. c. 4. part. 2.

"Ori & o' Averius] In Histor. Eccles. adjunge Indicem Chronolog. Abrahami BUCHOLCERI, & Isagog. Histor. Millen. V. DRESSERI, c. 4. p. m. 246.

Μεσίτης ΤHEODOREUS Dialogο 2. c. 5. m. p. 24. Ἀυτῷ
ἡ Μεσίτης τὸ ἄνομα, Θεότολος εἰ τῶντα καὶ αὐτὸν ποτινοῖς
καὶ μόνον τοῖς διέχων Θεός, ἐκλητή Μεσίτης. Πῶς γὰρ ἀν ἐμεοι-
τεύσεν ἡμῖν καὶ θεῷ μηδὲν ἔχων ἡμέτερον; Ταπειδὼν τὸν Θεός σωτηρίαι τῷ
πατέρει ἢ ἀν τῶν ἔχοντος, οὐδὲ γάρ Αὐτὸν ποτινοῖς; (ἐξ ἡμῶν γὰρ ἐλαύθε
ἡ δέλτα μορφὴν) εἰκότως Μεσίτης ἀνομάται, σωτηρίαν εἰ ταῦτα διε-
σώντα τῇ ἐνίσθιᾳ τῷ Φύσεων, θεότολος λέγω καὶ αὐτὸν ποτινοῖς. Confer. I.
Timorh. 2. v. 5. NAZIANZ. Orat. 2. de Filio Dei.

τούς εἰπεῖς τὸν θάλασσαν] Tot a series Narrationū testatur ACTOR. 2.
¶. 4. & II. Apostolos variis ac diversis Linguis locutos esse: Græcè qui-
dem apud Græcos; Latine apud Latinos; Germanicè apud Germanos,
&c. Pellantur ergo, (inquit STRIGELIUS in *Επιμημάτων*, su-
per hoc Caput) ē mediō quorundam Somnia, qui fingunt Aposto-
los Vernacula tantum Lingvā usos esse; sed ab Auditoribus ita sermo-
nem Apostolorum acceptum esse, ut singulis viderentur suā Lingvā loqui!

ωδί της οπερέπεστων Πατέρων] adhibe Πατέροις Excellent.
GERHARDI; certè eorum Scripta ad oculum patebunt.

Βασιλίσσα Συγνήσ] Ex Literis R. P. MANNER SCHIED, Con-
fessionarii Legati Hispaniæ, Dn. PIMENTELLI, Stockholmia 4.
Idū Decembri, Anni vergentis 1653. ad nostras Oras hæc allata:
SERENISSIMA CHRISTI ERNA, REGINA SVECIAE,
Lingvas novit IO. aut II. Latinam, Græcam, Gallicam, Italicam, Hi-
spanicam, Germanicam, utramq; Svecicam, Finnicam, & nī fallor,
Danicam; Ebraicam, & Arabicam etiam legit, & aliquò modō in-
telligit. Poëtas omnes Veteres legit & calleth: Novos Italos seu Galli-
cos videtur nō sile de memoria: Philosophos omnes evolvit. Legit ex
Sanctis Patribus complurimos. Nemo impunè apud illam aliquid ex Ve-
teribus Poëtis suffurratur, statim furtum agnoscit, &c. O Græca Lin-
guae profectum, & ipsa raritate commendabilem!

Αννα η Μαρία Συγνήσ] Clariß. Fridericus SPANHEMIUS,
hujus Nobilissima Virginis Laudes, in Epistolā ad Lecturos, ejus Opuscu-
li, utpote Ebraicis, Græci, Latinis & Gallicis præfixā, ad cantum
usq; prosequitur. Itidem Claudius SALMASIUS, ο μακαρίτης,
præfat. ad Miscell. Defin. Præterea quoq; ἀξιοπιστόν de Hac Ludovic.
a Sancto Carolō, Cabilonensis Carmelita Testimonium est: ANNAR-
MARIA à SCHURMAN, in ditione Coloniensi hōc seculo præcla-
ris Parentibus nata; Versatissima est in Lingvā Ebraicā, Chaldaicā,
Syrinicā, Arabicā, Turcicā, Græcā, Latinā, Gallicā, Anglicā, Ita-
licā, Hispanicā, Germanicā, Belgicā & Batavicā; etiam in omnigena
Literaturā studiō celeberrima. Vide Jacob CRUC. Lib. 5. & 6. Epist.
hujusq; Pracones αρρύτους καὶ οὐενταλάντες alios. Similiter olim Gre-
carum Literarum gnara fuit OLYMPIA FULVIA MORATA;
Fœmina Doctissima, ac planè divina, quæ etiam pro hisce feliciter perce-

pius (in Epistol. m. p. 82. & 109. Basil. 1562.) Clarissimo CHILIANO
SINARIO singulares egit gratias; Verba ejus cedrō, monumentisq;
dignissima hæc sunt: 'Εσ δου ἐρᾶν ἔκαστον χρὴ Σέων/ε Διδασκάλος δεδη-
λωκέναι μοι δοκεῖ, αἰς Διδασκαλίας τοῦ Αλεξανδρου σκέπτονται, οἱ μέ-
γας δηπίκλην, οὐ τῶ διδασκῆνε τούτων, αἵτιναι δὲ ϕάνηται εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ
Πατρὸς Κατόχεως εἶναι. Παρεῖδον οὐ πατέρος εἰληφένει τὸ Σέων αὐτοῦ,
καὶ διὰ Διδασκάλος τοῦ οὐτοῦ εἰδούσης. Εγὼ δὲ τοῦ μηνὸς Αλεξανδρου αἵτινες τῷ ἐρᾶν
χρήστοις ἀπολέπομεν, δεινὸν δὲ ἔχω, ὅπερ χρήσιμο τοι εἴμι τὸ χαρεῖν ἀποδί-
δυντα τὸν αὐτὸν, ἡγεμονίαν σκέπτονταν τοι εἴμι τὸν αὐτὸν, οὐδὲν διαφέρει.
Θαυμαστὸς δὲ ὁ μηνὸς Δικένειμος ποιῶντος σὺ εἰς
ἔμει ἐνεργεσίας ἀναμνήσοντος, διπολέοντος στολῶν τοῦ Επιθέτου.
Φωνῆς τοῦ σοιχεῖον οὐδὲ τὸ αὐτοῦ παρέλαβον, οὐποτεν εἰς μόνον ημίσου Σέων
παντὸς ἐστιν, οὐδὲ ποτὲ οἱ νομίζοντες, αὐτὸν καὶ τολμεῖσθαι, Σέων Αριστούρῳ δοκεῖν.
De aliis Fæminis Græcè & Latinè publicè profitentib. hic differere,
locus & tempus serio prohibent. vide ANTONI de GUEVARA
part. 3. Epist. & Dissert. m. p. 317. & seqq.

ἐρδναν τοις Γερεφαδ] Joh. 5. v. 39. investigare, indagare & scrutari
Scripturam. Pròpriè est Venatorum, qui omnes latebras bestiarum scruta-
nuntur; vel, qui multis adminiculis utuntur, ad eliciendas & eruendas
feras ex latebris & implicandas rei. PLUTARCHUS τοῦ πλυ-
παγμούντος* Τείμων θεάσιον μελέσων μυκτήρων ἐρδναν. Hinc Μετε-
φορώς, sagittiter i. e. diligentissime inquirere. CHRYSOST. ἐρδ-
ναν τοις αἰγαλοας, αὐτὸν εἰς τοῦ γράμμων εἰ ταῦτα ἐνδεικνύειν. Ab hoc il-
lud Rom. II. v. 23. οὐδὲ εἰρευντα τὰ κεχριματαί αἴτης.

πάντα περιχυλισμένα τοῖς ὄφια λιμοῖς Ἰησοῦ] Hebr. 4. v. 13.
CHRYSOSTOM. in hunc locum: Τι δέ εἰσι περιχυλισμένα; Σπό-
μετεφοράς τοῦ δερμάτων τὸ δέρμα τοι εξελκυμένων, οἷανες σκέπτονται
διὰν ζφαξαντος τοῦ Σαρκὸς παρελκόντη τὸ δέρμα, πάντα τὰ ἔνδον διπο-
καλύπτεται, καὶ δῆλα ποιεῖ τοῖς ημετέροις ὄφια λιμοῖς. Τῶν ηγετῶν Θεῶν
δῆλα περικείται πάντα. HESYCH. exposuit περιφερειαμένα. Et

PHAVOR. Φανερός οὐκ ἀναπειπλυμένος. Confer Henrici STEPHANI Exposit. Ecclesiasticā, & Excellentiss. GLASSI Rhētor. Sacr. c^o 7. m. p. 106. it. CAMERARI Oper. subcif. Cent. I. c. 57. & Cent. 2. Cap. 2.

ἀναγίνομεν] Luc. 23. v. 14. huic inest severioris questionis significatio, ut POLYB. Lib. 4. Κερτίσ lives εἰπιπέδου εἰς τὸν θάλαττον εὐρυπόδαν, οὐδὲ ἀνατένας, ηγετῶν τὸ παρεστάν τὸ Μακεδόνων. LUCIANUS αἰλιθεῖς ισχειας β'. Καὶ δὴ απαράμητος ξιφος, συλλαμβάνω τε αὐτὸν καὶ δίποτας, θάλαττον αὖτε λογοτελον.

περισκεπτόν] Εμφασιν hujus verbi STRIGELIUS, PASOR. & KIRCHER. prolixissimè indicabunt, ad quos Αναγνώστης τὸν γραμματικὸν remitto.

ἐνθεάνειν] Luc. 12. v. 19. NAZIANZEN. Οὐδὲν γάτως ἐνθεάνειν ημᾶς, στὰν τὸ Σωματός παθαρόν, καργαθαί λέπιδες.

ἐμβελιμᾶς] Marc. 14. v. 5. SVIDAS, ἐμβελιμάτης μὲν αὐτοῦ τοῦ θηλοῦ θηλιμᾶς, ηγετὸς ἐμβελιμούς μὲν ὁργῆς λαλῆσσαν. PAUSANIAS, θερετικᾶς, μεταθηλοῦ απειλῆς ἐνθεάνειν.

ἀγεγογύζειν] Luc. 15. v. 2. Etymologus derivare discupit απὸ τῆς γένεσιν, grunniendō, nec minus appositē.

αγαπητικῶν] Joh. 8. v. 56. BASIL. v. 30. Σωτήρ τῆς Γερμανίας Αγαπητικῶν Φωνή Φαιδρολάτης ήντα οὐκ τούτης δημοσίεσσιν τὸ φυγῆς θηλή τοῖς αξιοῖς τεθυνίας ἐμφανίσθαι.

ἀγέλοντος] Vide Catech. BRENTI & DIETERICI, item Lexic. PASOR. & BECMANI Manuduct. ad Lat. Lingy. c. 2. m. p. 7. & 8. Sed ne δικοτερεύην hic videar, Doctioribus isthac discussienda concedam lubentissimè.

μετάνοια] Hebr. 12. v. 17. Pœnitentia salutaris, cum quā semper cohæret ὁ σωφρονισμὸς ηὔπινθερωσις Θείς, ηγετάθεσις θηλοῦ Βελίον. adde Excell. Dn. DILHERRI, Tuba Ecceſſae Noricæ magnifica, Patrioni, Praeceptorūq[ue] maxime etatem nihili aſtimandi, Notas in Viam Salutis, m. p. 650.

Διαβολος] CHRYSOST. λόγῳ β'. 2. Corinthi. I. αἰνικείμενον καὶ λέπιδον Διαβολον, ἐπειδὴ οὐθὲν τούτος ἀνθρώπος διαβάλλεται, ηγετὸς θεοὺς Θεοὺς, ηγετὸς πατέρων ημᾶς αὐτὸς τούτος διαβάλλεται. Confer rursus Excell. Dn. DILHER. d. l. m. pag. 680. non frustra laborem fuscipies.

αὐθεωπάρεστοι] Ephes. 6. v. 6. CHRYSOST. Tis γδ Θεού δι-
κότιν, Ἀυθεώπις αρέσκειν βάλεται; οὐ δέ τοι Ἀυθεώπις αρέσκειν, Θεού
διώσκειν είναι δέσλος. PLUTARCH. Τὸ πᾶς πολὺς αρέσκειν, τοῖς συ-
φοῖς απαρέσκειν εἰσιν. Idem πᾶσιν αρέσκειν, διαχειρέσσεται εἰσιν.

αἱμελῶς τε παχέργως] Non rejiciendas Vocum Observationes, ut fri-
volas & inanes, docet BASILIUS; qui jubet Theologos scrutari sen-
tentiam, in singulis Vocibus & Syllabis latentem; Procedit de Spiritu
sanctō. Τὸ μὴ παχέργως αἰκάστιν τὸ Θεολογικὸν Φωνῶν, αἴλα τε πειρασθεῖ, τὸ
ἐν ἑκάσῃ λέξῃ, καὶ ἐπάσῃ τῷ οὐδαβῆνην υπόλιον νῦν ἔξιχνεύειν, σὸν αργῶν
εἰς Ἔντειν, αἴλα γνωρίζονταν τὸν Σκοπὸν τὸν κλήσεως ἡμῶν. εἰ μήν
ἔπι μικρῷ ὡς ἀν τῷ δόξῃ πολέμωτιματεῖ, Διότι τόπο καὶ παροφθῖναι αἴξια.
Ἄλλ' ἐπειδὴ δυνθῆσεται οὐ Αληθεία, παντερχόθεν ἡμῖν ἔξιχνεύεται. Εε-
ρδὸς ἀπειρεὶς τοῖς τέχναις. Ὅτων καὶ ή τὸ Ἔντειας αἰνάληψις τοῦ καὶ μικρὸν
τρεφθῆντος αἴξεται, εἰδενὸς τοπεροπτέον τοῦτο εἰς τὸ γνῶσιν εἰσηγομένους
ὡς εἰ οὐ τὸ περάτων ταυχείων, ὡς σμικρῶν τοπεριδοι, πότε τὸ πλειων τὸ σο-
φίας ἐφαύεται.

Ἐναγγέλιον] IV. Significationes affert Reverend. ZEHNERUS,
in Compendio Theologiae, quem petas m. p. 171.

τὰ Κοινὰ πυθεγνῶν] Philipp. MELANCHTHON, Germaniae
nostræ decus & ornamentum singulare, in Epist. quâdam ad Clariss.
Bellajum Langæum, incliti Regis Galliæ olim Consiliarium: Accef-
suri ad Rempublicam, instruant se Gracis Literis; sine quibus, qui ve-
niunt ad gubernationem, quid aliud sunt, quam, ut in Scenâ vocantur,
κωφα πειστωπα;

τὸ τειχινμίας] i. e. à decumanis fluctibus. Nam τεῖς, Latinè Ter, in compositione auget. Apud Poëtas pro multū, aut sapè, usurpatur, teste EUSTATHIO, HOMERI commentatore elegantissº, v. g. τεῖς καὶ τειχίς μάκαρες δαναοι! Odyss. e. O terq; quaterq; beati! & HORAT. Lib. I. odā 13. v. 17. Felices ter & amplius. Hinc τειχ-
μέγις, τειχόδαιμων, τειχικαίσιος, τειχίστις, τειχιστικός, pro omnium maximō, beatissimō, felicissimō, infeliciissimō. Et hoc ex eō
natū, quod in Sacris, atq; adeo in Incantationibus, Ternariō Numerō,
tanquam Naturæ & Divinae accommodatissimō, utebantur; ut fusiū vi-
dere licet apud THEOCRITUM in Pharmacentriā, & VIRGIL.
Eclog. 8. v. 76. TIBUL L. Lib. I. Eleg. 2. v. 29.

[Αεισθέλης] Elogia hujus Viri divini, ac igneā quasi ingenii vi praediti, per-paucis annotabo. CIC. passim ejus mentionem fecit, ut Lib. 4. Tuscul. c. 43. & 4. Academ. qu. c. 46. & 38. PLIN. Lib. 8. Natur. Hist. c. 16. & Lib. 18. c. 34. AELIAN. Var. Hist. II. & Lib. 14. c. 1. LACTAN. de ira c. 10. AUGUST. 8. de Civ. Dei, c. 12. ARNOB. Lib. 3. ad Gent. APELL. Lib. 19. c. 5. ANTHOLOG. Lib. 5. Epigr. 2. DIONYSIUS, ἀρχαλυτέον ἢ καὶ Αεισθέλη εἰς μίμησιν τοῦ πεποιηθέντος, καὶ τὸ συφινέας καὶ τὸ ιδέον καὶ πολυμάθεον. Τέτο γένει μάλιστα ἀρχή τὸ οὐρανός λαβεῖν. QUINTIL. Inst. Orat. Lib. 10. c. 1.

[Πλάτων] THEMIST. EUPHRAD. Orat. I. CIC. in Orat. c. 19. Lib. de Orat. c. II. definib. c. 3. & 2. N.D. c. 12. ad Q. Fr. Lib. I. Epist. I. & 4. ad Attic. Epist. 15. 2. de Leg. c. 6. & Orat. pro Rab. c. 9. & in Brutō c. 51. Tuscul. I. Acad. Q. Lib. I. ARNOB. Lib. I. & 2. AUGUST. 8. de Civ. Dei. c. 4. & II. c. 14. & Lib. 3. contrā Academ. VALER. MAX. Lib. 8. c. 7. Extern. 3. PLIN. Lib. 7. c. 30. ARISTID. tom. 3. Orat. CALLISTRATUS JCT^o hujus Autoritate utitur Lib. 2. D. de Nund. à NUMENIO, SVIDA teste, Μωσῆς Απτίκιζων. PORPHYR. Θεός Φιλοσόφων. AMMON: φιλοσόφων "Ομηρός".

[Ιστορογράφοι Ελληνοντι] de his Clarissimum illud Doctorum decus omnium, VOSSIUS, Librō Historicorum Græcorum, agit.

[οτῶν Ποιητῶν γνημάτων], "Ομηρός"] ANTIPATER Lib. 3. c. 25. Epigr. 5. SVID. in Ηκαχσον, DIONYS. HALICARNASS. de Colloc. Verbor. c. 85. MACROB. 5. Saturn. c. 13. XENOPH. in Conviv. ARISTOPH. in Ranis, a. 4. sc. 2. v. 29. AELIAN. Variar. 13. PLIN. Natur. Hist. Lib. 17. c. 5. Id. Lib. 25. c. 2. & 7. c. 28. PLUTARCH. Lib. de Homer. PLATO πεποιηθέον καὶ εγκατητέον. m. p. 143. OVID. Lib. 3. Eleg. 8. v. 25.

[οἱ Αεχαῖοι Πολιῖνοι] Pater omnis Virtutis, JUSTINIANO, in Constit. omnem §. fin. Præcipius Poëtarum, l. aut. facta 16. §. 8. ff. de pœnisi. Summus apud Gracos Poëtarum l. qui venenum 236. ff. de V. S. item §. 2. tit. 2. Lib. I. Instit. de I. N. G. & C. Deliba etiam GIPHANI, Icti Epist. ad Lect. in Homer. Iliad.

[Τοῖς λόγοις μα] Iliadem Homeri semper dormiens, cum pugione

cervicali, supposuit. Christ. M A T T H. Lib. 2. Monarch. 3. c. 2. Theat. Histor. & Joh. L A M P A D. Mellif. Histor. part. I. Cūm inter Thesauros Darii, Persarum Regis, oblatum esset Ταμιέδιον, quā nil visum pretiosius; interrogavit Rex amicos adstantes, quid potissimum ex rebus pér - caris in eō reponeret: Cūmq; alii alia proponerent; at ego, inquit, ὃ Ιλιάδα, ὡς εἰρήπαντε τὰ πυρίτην, φεγγίων, εν τῷ ίαντό Ηέμερον. PLIN. Lib. 7. c. 29. PLUTARCH. in Alexandrō. DION CHRYSOS T. de regnō Lib. 2. C I C. pro Archiā. FLAV. VOPISC. in vitā Probi Imperat. SYMMACH. Lib. 9. Epist. 67. SABELL. Lib. 7. Exempl. O si hujus Vati pre-tiosissima humani animi Opera hodiē custodia quoq; darentur diviti!

ἢ ΣΤΕΓΩΝ] Lib. 1. Geograph. ferè ab initio. Idem Lib. 13. scribit JULIO CESARI Homerum tam familiarem & carum fuisse, ejus ut causā rerum jam potitus, χώραν πεσονεύμη τοῖς Ιλιεῦσι, καὶ τὸ ελασθεῖαν, καὶ τὸ αλειρεγνοῖαν αὐτοῖς συφυλάξῃ

ἘΛΠΙΖΩΣ θεύ μῆτον αἰχθῶν] PLUTARCH. Apophth. & ERASM. Lib. 5. Apophth. in Alcibiade. ELIAN. Lib. 3. c. 38. Hinc notan-ter dico JCTos totos Titulos à Gracis mutuatos esse: ab ARISTO-TELE nimirūm Tit. de Usur. à PLATONE ff. de Nund. Lib. 2. ex HOMERO & DEMOSTHENE, de Peñis, &c.

Ο ΠΟΛΙΚΩΝΤΑΙ ΚΟΛΗΓ] COLERUS ad Generosum Juve-nem Stanislaum Zelenium Vitellium: Conradus RITTERSHUSIUS, nescio, an tibi familiaris fuerit; fuisse yellem. Probus Vir est; Et præter JCTum, variâ Eruditione, & Lingua Graeca Facundiâ Virum præstat.

ΠΕΙΡΙΓΜΑΤΑ τὸ αἰορέος ή κρέταλα] ita DEMOSTHENES de Eshine dixisse fertur. PLIN. dicebat, qui in foro teruntur. Alias Gregorii Rabule, Legulei, Causidici. APULEIO Lib. 10. Μετεμορφ. Vilissima Capita, forensia pecora, ac togati Vultures. Gracis παθόμενοι καὶ διηγράφοι, Conrad. RITTERSH. sacr. Lect. Lib. 2. c. 3. ARISTOPH. in Ran. ejusmodi ὀνομαστοίς vocat ὁ Θοικοφαντιδιοῖς οὐλα-πόρεος καὶ ιεροφανελορρήμονας. HORAT. de Arte Poët. v. 99. CORNEL. Agrippæ. Qui altum vociferantur, audacesq; & in litigan-dō clamosi & improboſi ſunt. Item Jurgiorum Autores, qui garrulitate ac Lingua viribus nihil non poſſunt clamare, &c. Lib. de Incert. & Vanit. Scient. c. 93.

Περονε-

Προκοπίας ἀνένδοτο] edente Clariß Joh. EICHEL i. 8. Helmstadt, 1654.

Πανδίκτων] Confer E V E N I Methodum Lingvarum §. 38. Et ut Juris-Prudentia facie nativā splendesceret; *labori improbo, sumptui sumptuosissimo, tempori nobili nequaquam pepercit cum sacratissimus, cum studio studiosissimus Imperator Justinianus;* qui, ut studio Græco dictionis καὶ σύνηντον conciliaret μνημονιον, illicō in ipso Pandectarum περγαλαιῳ, Duo Lingvarum Ιδιώματος, Gracum nimirum, & Latinum, perpetua fieri optavit ardentissimè. Vid. Orat. (οὐελίκω καὶ ασεξίνω dignam) de Var. Lingy. cogn. parandā Petri M O SELLANI. Lips. 1518.

πάγκαλα τὰ Νόμου Κειμήλια] C I C . pro Flaccō c. 26. & Lib. 3. de Orat. c. 10. Adsunt Atheniensēs, unde Humanitas, Doctrina, Religio, fruges, Jura, Leges ortae, atq; in omnes Terras distributae putantur. DIONYS. HALICARNASS. Antiq. Roman: Lib. 10. Πρέσβεις ἀπεργίχθιοι οἱ σὺν παις Ἐλάνων Νόμις ληφθάνοι, Σπέρις, Ποσειμός, καὶ Σεργίς. Σελπίκης, καὶ Αυλή Μάνλης. Et mox eōd. Librō: Παρεργίνοις αἴποτε Αθηνῶν, καὶ τὸν Ιταλοῖς Ἐλάνιδων Πόλεων οἱ Πρέσβεις, Φέροντες σὺν Νόμισ, item LIV. Lib. 3. DIODOR. SICUL. Lib. 12. EUTROP. Lib. 1. VALER. Lib. 6. c. 1. FLOR. Lib. 1. c. 24. C I C . 2. de finibus. FENESTELL. c. 14. de Decemviris Legum ferendarum.

Γαδελῆνός] Ictus Lib. 1. c. 1. de Jure Novissimō.

Τοιότε οἱ Βιόγραφοι] perlustra Theatrum ejus Virtutis & Honorū; invenies ibi Curriculum Vitæ. Norimb. 1606.

αὐτούς νῦντες ιᾶσσι] i. e. διαγραφεῖν. ημισίχον ex HOMERI Iliad. I. v. 325. & Odyss. T. v. 591.

·Αμφότερον, σωετός τὸν αἰγαθός, Γεφτήνες τε μέγιστος HOMERI Iliad. T. v. 179.

·αμφότερον, βασιλεὺς τὸν αἰγαθός, κερατερός τὸν αἰχμητής.

ALEXANDER M. si in Colloquiis & συμποσίοις incidisset de Carmi-
nibus Homeri concertatio; hunc Versum unicè præferebat, qui est de
Agamemnoni scriptus. PLUT. de fortunâ seu virtute Alexand.

Χορεύον] AGATH. II. Histor. HADRIAN. Jun. I. Animadv. c. 4.

Φαβωεῖνον] ACELL. Noct. Attic. Lib. 10, c. 12, & Lib. 14. c. 1.

Μιθελάτης] Id. Lib. 17. c. 17. QUINT. Instit. Orat. Lib. II. c. 2. PLIN. Lib. 7. c. 24. Lib. 25. c. 2. Natural. Histor. SABELL. Lib. 10. Exemplorum.

Θηρίσιος ὁ Ευφεύδης] Bellè Notis à Georg. REMO, JCTO illustratus.

Φιλόπατερ] PLIN. Hist. Nat. Lib. 7. c. 30. Salve primus omnium Parens Patriæ appellate! primus in Togā triumphum, linguaeq; lauream merite, & facundia Literarum Latinarum Parens: atque (ut Dictator Cæsar hostis quondam tuus, de te scripsit) omnium triumphorum lauream adepte majorem. SENECA Lib. I. de Clement. c. 16.

ποτέμος υστος ζερέωντος, Κικέων] HOME R. Iliad. A. v. 249.

Ἐγὼ δέ ποτε γλώσσης μέλιτος γλυκινῶν φέν αὐδή.

Confer. LIPS. Cent. 3. miscell. Epist. ult. Idem Centur. ad Ital. & Hispan. Epist. 14. CORNEL. SEVERUM apud SENECA Lib. Svasor. 6. PLIN. Lib. 31. c. 2. MARTIAN. CAPELLA Lib. 5. Tullius in foro, rostrisq; grandiloquaeq; Facultatis majestate tonuit.

Τηλιπτον θωμάσιον] EVENI Method. Lingv. §. 36. & QUINTIL. Lib. 10. Instit. Orat. c. 1. Mihi videtur M. Tullius, cum se totum ad Imitationem Græcorum contulisset, effinxisse vim Demosthenis, copiam Platoniū, Jucunditatem Isocratiū.

τὰ τηλιπτον Ελληνικά ἔμαθεν] CIC. in Catone Majore. & Lib. 4. Académ. Qu. item de Senect. VALER. MAX. Lib. 8. c. 7. Hoc Vulgo accipiunt (inquit Criticorum solerissimus, Johan. à WOWER. Polymath. c. 15.) tanquam si Cato senex Lingvam Græcam didicisset: Sed Gracias Literas, intellige Græcorum Disciplinas. Ita enim PLUTARCHUS in Catone: Παιδίας Ἐλληνικῆς ὀψιμαχῆς γένεθλιοι λέγεται, καὶ πάροι παινάπασιν ἡλικίας ἐληλουέως Ἐλληνικὰ βιβλία λαβόν εἰς χειρούς. Ita Γερμανικά pro Eruditione & Literatura. Vitâ Crassi: ἦν γὰς ἐπε Φωνῆς, ἐπε Γερμανάτων ὁ Ὁραδης Ἐλληνικῶν ἀπειρος. Hoc clarius quoq; intelligitur ex CICERONE in Pisoneum: Sic non solum Philosophia; sed etiam Literis est eruditus.

Καί των ὁ Μείων] VALER. MAX. Lib. 8. c. 7. de stud. & industr.

Ἴσλιανδος ὁ Παρεγιβάτης ή Ἀσπιανδος] à quibusdam ob hoc studium Graculi Literiones fuere appellati; an minore ignominia, quam Sceptri gloria? SPARTIAN. c. I. VICTOR. epit. c. 14. CAL. RHODIGIN. Lib. 29. c. 13. Περβλιον

Περὶ θλιστῶν τὸ Κέρχαστον] VALER. MAX. Lib. 8. c. 7. QUINT. Instit. Orat. Lib. II. c. 2. CALVIS. Oper. Chronolog. m. p. 239. Adeò hic CRASSUS in expeditione Græca Lingvæ studuit, ut Legatos sine interprete audiret.

Τιθέμενον] SVE TON. in ejus Vitâ c. 70. & seqq. Huc etiam refer I. Claudium Imperatorem, quem non puduit Τυρρηνικῶν 20. Καρχηδονιακῶν 8. Historias Græcorum Lingvâ conscribere. Idem in ejus Vitâ. c. 42. II. Octavianum Imperatorem, qui etiam non Græcarum Disciplinarum leviore studiô tenebatur. Id, in ejus Vitâ c. 89. III. Romulum, primum illum Romanorum Regem, qui res à se gestas Græcè prodidit Literis, ut DIONYSIUS HALICARNASSEUS Autor est. IV. Aurelianum, doctissimum Imperatorem, qui ad Zenobiam, Orientis Reginam, elegantissimam Epistolam Græcè compoluit. V. Titum, Vespasiani Filium, qui in Græcâ, Latinâq; lingvâ æquè dissipitissimus fuit, adnotante EUSEBIO.

Αλέξανδρος ὁ Σεβηλός] LAMPRIDIUS c. 34. commemorat, quoties otii aliquid ab administratione Reip. aut Civilibus muneribus nactus esset, nulli rei impensius ipsum studuisse, quam Literis Græcicis. Cumq; in Convivis semper aliquid Librorum curaret, lubentius, frequentiusq; audiebat Græca, quam Latina.

Κάρολος ού Μέγας] Vide ZACHARIÆ ORTHI Ιστορίαν Καρολίων τὸ Πωμακίων. Witteb. 1563. & EGINHARTUM in ejus Vitâ, CALVISMUM & CARIONEM in Chronicis Lib. 3. Monarch. 4. & Ästat. 3.

Οθωνα Δεύτερον] de hōc αὐτῷ ἐν διηγήσει μετροῦ agunt, Joh. LAMPAD. Mellif. Historic. part. 3. c. 3. & Christ. MATT. Theatr. Histor. Lib. 4. de Monarch. item CARIO d. l. & CAMERAR. Oper. Subsis. cent. 3. c. 65. m. p. 237. & c. 67. p. 244. CALVIS. Oper. Chronologic. m. p. 599.

Τέταρτον δὲ πέμπτον] Itē nunc, & contemnите studium GRÆCÆ LINGVÆ, quod DICTATORES, IMPERATORES & CONSULES ROMANOS, REGES & PRINCIPES, Vindices & Cultores habet! Quapropter Joh. VANNEZIUS, Doctor Hispanus, Filios suos ad Græcarum Literarum studium hortatus est; (Epist. de Ratione Juris discendi) nominavitq; M.στκάλς, imo crassos, bonarum

narumq; Literarum exsores, qui id studium exscrantur. Demum, inquam, ab hoc dissentientes, τῷν εἰς Αὐλίνεξ (E R A S M. Adag. Chil. I. Cent. 8. num. 51. & seqq.) ac copioiore hellebri usu caput ire repurgatum, jubeo! Et

Nasuti sint usq; licet, sint deniq; *nasi!* Martial.

πάλαι δι' Ἀρχατορ] De hisce consule PETRUM CASTELLANUM, de Illustribus Viris-Medicis, it. GESNERUM, in Bibliothecā.

Ιπωκράτης δὲ Κώστος] EROTIANUS Hippocratem solicitæ Elegantia ait, Verborum & proprietatis sermonis studiosum. Γέρανε, inquit, αἴρεις Ομηρὸς τὸ Φεγίσιν, καὶ τὸ ὄνομα τοπεῖται εὐχεῖτο, οὐδεις διανοεῖται ικανός, καὶ τὸ κεῦθη, καὶ εἰς πολὺς πιπλάσιος λέξεως ἐπιλέξας τὸ νεωτερικόν. Εάq; de causâ multos præclaros Viros & Medicos Hippocratem interpretari conatos, vocesq; ejus ad communem loquendi usum transtulisse, eodem loco recenset. Galenus δὲ Ιατρὸς δέ τις Φιλόσοφος, Hippocratem τὸ Ερυμνεῖον non solum studiosum, sed ejus summam adsecutum, Autor est, cuius adeò imperitos alios Medicos narrat, ως πολλὰς καὶ ἔτες ἐσίν ιδεῖν καθ' ἐν ὄνομα δις αἱματούρων, quod haud immerito ridet, & serio elevat gravissimus autor: atq; hanc causam ait, cum omnes Hippocratem admirarentur, ab ejus tamen Lectione abhorreant, scilicet cum legant, omnem operam ludere, quoniam ea, quæ velit, non capiant. W O W E R, in Πολυμαθείᾳ c. 14. Quid? est & erit

Φαεμακίνης ἀετοὶ χεύσεις] Ιπωκράτης.

ἄρεγγεις καλὸν τὸς Ιατρῶς] HOMER. Iliad. A. v. 514.

Ἴητες γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντεῖς] ἄλλων.

E R A S M. Adag. Chil. 3. Cent. 8. num. 53. *Unus multorum instar.*

ἔχετε τὰ Ονόματα] CLEMENS ALEXANDRINUS Stromat. Lib. 8. τὰ Ονόματα, σύμβολα τῶν Νομιμάτων. SCALIG. τὰ Ονόματα τὰ ἐστιν τὰ ὄντα Νομιμάτα. CIC. in Topic. Nomina sunt Notæ. PLATO in Cratylō m. p. 259. τὸ ὄνομα, μίμημα τῆς περιγραφῆς. HIPPOCRAT. οὐδὲ διαιτης εὐ τοῖσιν ὅχεστις νοσήμασιν. δριθμοὶ τῶν Νομιμάτων EROTIANUS αριθμοὶ τὰ Ονόματα interpretatur. Nam ut Numeri quantitatem; ita Nomina res ipsas declarant. Sanè & Περιττογένεις πάντων Νομιμάτων μέτεον εἶναι ἀνθεγωνόν εἶλεγε, ut PLATONΟS ἐν Κερτίῳ τε-
statur. ALCEINOUS de Doctrinâ Platonis: Ονομα, σημανον περι-
γραφει.

γυματίον. PLATONI VERO IN CRATYLO: "Ονοματα διδασκαλινάντα εἰς τὸ σημεῖον, καὶ Διδασκαλίαν τὸ εἶδος. Inde idem PHILOSOPHUS: "Ος ἀντα' Ονοματέαν εἰδῆ, εἴσπινται τὰ περίγραμτα. Proinde recte PLUTARCH. τοῦτο Ιστός καὶ Οστέον. Αγαπα λέγεται τὸ θέρα τῶν Φιλοσόφων, τὸ σύνη μή μαρτίαντας ὅθεν αἴκεντον Ονοματῶν, κακῶς ξενίσθη καὶ τοῖς περιγράμμασιν. Et JUL. POLLUX: Magnam Sapientiae partem, ait, scire, quō quaeque Nomine appellantur. ARRIANUS Dissert. EPICTETI: "Αρχὴ παιδεύστως, οὐτὸν Ονοματῶν θετικέψις.

[Εγαπεν ἄλλα] ὡς ἐν παρεβόλῳ (ERASM: Chil. 4. Cent. 4. n. 83.)
haec: Γλωσσαλγία, ὁδοντολγία, μαία, φλεβολομία, ἐνεξία, παχεζία,
ἀνορεζία, κεφαλαλγία, λιεντεία, δυσεντεία, συμαλγία, σραγίσεία,
ἄρτηεία, μελαγχολία, φαντασία, δυσηπνία, ἀταλγία, ἀτεφία, αἵρω-
δία, αἴρωσία, αἱλωπία, χειροχειρία, φώτα, δυσωδία, νοσοτεφία, ἀκρα-
πολα Φρέμακα, καλέσταλαζια, ἀδρα, ιπελαμα, Αλέφεγιγμα, ἔγχυ-
μαμα, ἔξανθρωπα, λεύκωμα, αἴρωσίματε, ἕτοι Φραγμα, ἕποχόνθρια,
ἕποχύματε, πληθώρε, κροκόμαγμα, πανέπεια, διαιτα, τοξικό, αἴτι-
δίον, ὀλεζητελον, ἀλιτηριον, σωδρον, ἔπαντον, κοιλιακὸν (πάθος)
πολέλετον, ἔυσπλιον, κερινὸν, ὀξεδερικὸν, νεσκομεῖον, γεροντοημεῖον,
πληχθεοφεῖον, δρεφανοφεῖον, δεδεκαγερεοτοροφεῖον, μεστικωλον, κερ-
αδιδών, ὅπηλικις, κείσις, ἀρθρίτη, πληρεῖτη, ἔπιστοις, Φαλακρωτη,
Σπισμός, παροξυσμός, τενασμός, πετρικός, ἐφίμερος πυρετός, χυλός,
αἷμαθρέτη, ἵπτερος, αἰσθαθράμνυτος, μονόγλυπτος, ιπελακή, ιδιαῖς,
αυλίνη, μινιγχέ, μυσταξ, θωρηξ, λειχήν, σεληνιαζόρθινοι, πλαυμόνες, ἔρυ-
σιπλας, & quæ eius generis sunt. HOMER. Odyss. E. v. 241.

Ποιήτε μὲν τὰς ἀντίκειαν μαθήσομαι, γένοις ὀνομάζων.

Ταῦτα δέ αναγινώσκεν, καὶ μὴ γνώσκεν, κατέγνωσκεν εἶσιν.

[Εμπειρολόν] Celsus in Praefat. & PLIN. Natural. Histor. Lib. 29. c. 1. Qui discit periculis nostris, & per experimenta (πειρασμοὺς) mortes agit. Clariss. Adrian. TOLI, Medic. Lugd. Θεοφανεῖον in Aphorism. Hippoc. Commentar. scribit, quod eismodi Mortē potius minister, quam Hygieia Sacerdos audiat; & in quem optimō jure, meritoq; festivum Poëtē quadret epigrammatum:

Qui fuerat Medicus, nunc est vespillo Diana.

Quod vespillo facit, fecerat hoc Medicus.

[Ἄγνητη] i. e. εἰς αὐτορωτήτειαν λογο-ἡ φαρμακοπλάνη. Germanis

manis ein Quacksalber oder Landstreicher/ qui vel juxta Vatem
Φάρμακα πολλὰ μεμυγμένα λυγεῖ καὶ οὐδὲ λά

ministrat. Adi-sis Clariß. QUECCI *Anatom. Philologic.* c. 10. §. 15.

ἢ ἀληθὴν εἶναι Ιατρὸν] Non immerito quidam pranitentū Sapientia,
ὡς ἐν Τετράδῃ (ERASM. Chil. 1. Cent. 7. num. 90.) ut ajunt, pro-nunciavat: Omne peculum nostrum ē Graciā paratum est! Igitur haud existimo necessarium esse, prolixioribus docere velle, hoc studium Medicis excolendum, quibus in Veterum Libris, velut in spissâ nocte, merè tenebræ; nî hāc (Graciā) face & luxu φέρει iter sibi aperiant deviū.

μηδεμίς λαμπεότερος] Clariß. TOB. MAGIR. πολυμνήμον. m. p. 118. Nulla Philosophia pars, nulla ingenuarum est artium; Latinorum vox nulla, nulla ferè Litera, nullus apex est, nihil omnino, quod non à Graciā; quod non Graciā nitidius conceptum Literis. Si igitur Philosophiam nitidam volumus; si Sapientia studia & Εγκυρωπαδίαι amamus, prædicamus, extollimus, evchimus, non repuditemus Graciā! Hinc non injuria Q. ENNIUS creditus habuisse Tria corda, quod Graciē, Oscē & Latine sciret loqui. ACELL. Noct. Attic. Lib. 17. c. 17.

'Ονοματὰ αὐτά ταῦτα τῷ Επομένῳ Φιλοσοφίᾳ Lege JOH. NIESS Lib. 2. de Occasu Linguae Latinæ. c. 4. Sect. 9. circā finem.

Αἰχμὴν δημόντε μάχειν] HOME R. Iliad. β'. v. 297.

Αἴγνας, ως τὸ Ελαΐδῃ Μεσσίον, πενταύειον &c.] ita PINDARUS & THUCYDIDES vocarunt. SOPHOCLES Ajace Lora-riō, κλεινάς Αἴγνας. Idem Oedipō Colonāō: πασῶν Αἴγνας πριω-τάτην Πόλις, & pluribus eadem Fabula:

Ἐι τὰς Αἴγνας Φασὶ Θεοσεβεσάτας
εἶναι· μόνας δὲ τὸ καλέμενον Σένον
Γάζειν οἵας, τε καὶ μόνος αρκεῖ ἔχειν.

CIC. l. 1. de Orat. c. 4. Omnia Doctrinarum inventrices Athenas vo-cat, in quibus summa dicendi vis & inventa sit & perfecta. Idem 2. de Legib. Athenienses multa eximia, divinaḡ peperisse, atq; in vitam hominum attulisse dicit. PLATO τῷ Νομοθεσίᾳ l. 1. m. p. 572. (Edit. FICINI.) ὁ Πόλιν ἀπανθεσθμῶν Εἰλῆνες Καταλαμβάνειν, ως φιλολόγος τέ εἰς καὶ πολυλόγος. Ανθελογ. Lib. 3. c. 25. Epigr. 32. Εἰλάδῃ Εἰλᾶς Αἴγνας. EURIPIDES in Hippol. v. 1122. Εἰλανίας Φανερώ-

ποτε οὐδέ τι Αθήναι. MAMERTIN. Panegyr. ad Julianum, c. 9.
 Bonarum artium Magistra & Inventrices. CIC. pro Flacco c. 7. Illæ
 non solum in Graciâ; sed propè cunctis Gentibus enitebant. Idem in
 Consolat. Omnis plane doctrina, omnisq; Sapientia Parentes. GREGOR.
 NAZIANZ. Epist. III. Alexander Regni sui Theatrum eas appellabat.
 Id. Orat. 20. Athene, vera aurea, Literarum sedes ac domicilium.
 DEMOST. Ψυχὴν καὶ ἡλίον. ELLAD. JUSTIN. TROG. Lib. 5.
 Histor. Oculus Gracie, & Patria communis Eloquentiae. DIONYS.
 HALICARNASS. Lib. 5. αρχαιολογία. c. 74. ἡ Αθηναῖσιν Πόλις
 μεγίστη δύναμις. ὅπερι Σοφίᾳ ψηφισμένη. AESCHINES Orator, Epistol.
 ο μέγας Πίνδαρος. ELLAD. ἔρειζεν εἰπε τὰς λιπαρέσις τοῦ αἰσθητοῦ.
 ANTIGON. apud PLUTARCH. in Demetriō: Συγπίς τοῦ Οικου-
 μένου. PINDAR. Pythionic. ζ. μεγατάλιες Αθήναι. Nemeon. β'.
 μεγάλαι. & ibid. δ. λιπαρές καὶ ἐνώνυμοι. Epigram. Libr. 1. iερω.
 NAZIANZ. ELLAD. Εὐχ. A. POLITIAN. καλαι. Epigr. Lib. 4.
 ὀρισώνιδες. SOPHOCI. Elect. θεόμυτοι. EURIPID. Jone. ζαθεαι.
 ARIST. Equit. αριστῶλοι, θεωρεῖσι καὶ πλένυμοι. SENECA.
 Lib. Syasor. 2. m. p. 9. Athene, Eloquentia inlyta sunt. Plura addas ex
 Clariß. RITTERSH. Lib. 8. c. 10. sacr. Lect. & Casp. BARTH,
 h. t. Φιλολογικωτάτες καὶ Κελικωτάτες Libris Adversariorum. Athe-
 na, Urbs nobilissima, sapientia, eloquentia & quarumvis artium ac
 disciplinarum celebre quasi Ευπόειον & Officina. RHEN. Grammat.
 Græc. Major. m. p. 87. Volumen mihi esset exarandum, si vel elo-
 quia & laudationes earum sigillatim exsequi velim. Αλλ' ἐπιτροπῆς μὴ
 ἄλις. Nunc quod instat.

'Ευώνυμον δίκην] PINDAR. in Nemeis Hymnō 12. ERASMUS,
 Chil. 4. Cent. 4. num. 88.

Longius me deduxit hujus Nobilissime, Doctissime, (πεπληρωμένης
 πάνυ πολλῆς ὀφελείας) Elegantissimæq; LINGVÆ studium & Amor,
 quam constituerim: Quod si peccavi, veniam à φιλέληστρι peto, quam
 me facile ab illis impetraturum, firmiter confido.

CORONIDIS LOCO, VERSUS
 ALEXANDRI HEGII (Magni illius Desi-
 deri ERASMI Roterdami quondam Praece-
 ptoris) *Mēμστωμάθων relatos,*
 de

GRÆCÆ LINGVÆ UTILITATE,
 adjicamus.

Quisquis Grammaticam vis discere, discito Gracè.
 Ut rectè scribas, non pravè, discito Gracè.
 Si Gracè nescis, corrumpis Nomina rerum.
 Si Gracè nescis, malè scribis Nominarum.
 Lingua Pelasga vetat vitiosos scribere Versus.
 Lectio quem Plinii delectat, discito Gracè.
 Si Libros sacros vis discere, discito Gracè.
 Hieronymum ut teneas, vigilans ut discito Gracè.
 Ne Versus scribas vitiosos, discito Gracè.
 Argumentari quisquis vis, discito Gracè.
 Quisquis Rhetoricam vis discere, discito Gracè.
 Scire Mathematicam quisquis vis, discito Gracè.
 Artibus es Medicis qui captus, discito Gracè:
 Morbis nam cunctis sunt indita Nomina Gracæ.
 Argolicum nomen cunctis liquet esse figuris.
 Artes Ingenuæ Grajò sermone loqvuntur,
 Non alio; quibus haud Nomen dat Lingua Latina.
 Ad summam: DOCTIS debentur singula Gracis!
 AGELLius Noct. Attic. l. 2. c. 26. Tanta est Lingvæ paupertas, ut ne pluribus quidem verbis possimus non obscurissime dicere, quod à Gracis perfectissimè uno verbo, & plenissimè dicitur.

HORAT. Lib. de Arte Poët. 270.

— — — — — Vos Exemplaria Graca
 Nocturna versate manu, versate diurna!

Impera-

Imperatoris THEODOSII ad HONORIUM
filium Præceptum:

Interea Musis (animus dum mollior) instes:
Et, quæ mox imitèrè legas; nec desinat unquam
Tecum Graja loqui, tecum Romana Vetus!

Subtilis judicii atq; profundæ Eruditionis Vir, H.

STEPHANUS:

Γλώπης θησαυρὸς γλῶνων αὐτῷ πᾶσαι ἄριστοι
Ἐλλαδικῆς, παῖῶν Χαρέτων πᾶν μέτεον ἔχόντος.

Nunc

VIVE, VALE felix M E A GRÆCIA! per tua Tempe

Ito, Heliconiaqum te comitante Chorō!

I, blandas inter Charites, facilesq; Napéas;

Inter Hamadryadas, Coryciasq; D E A S!

I felix M E A GRÆCIA longè!

Δαιμονὶ κυδίσω κλέψοις ἀλέψοις ἀγέρφατον ἔσω!

Δαιμονὶ παντρέχῃ νῦν δόξα, χάρεις Γέρειηλής!

Δόξα Θεῶν τῷ νυνὶ πολυκλήσος ἔησον!

"Εἰπ πηγεία Διηγουρέτη τε Μονάρχῳ!

Εἰς αἰῶνα χάρεις χαροπή Ιθύντορει κέρμα!

Ἐν παθερῆς περιθῆς παθερὸν Χειρῶν ιλέψοις ητῶ!

Ἐν τῷ νυν ιλέψοις ἀνδρομές Βιόποιο Βοηθῷ!

"Ευδόξόν σοι, "Αναξ, χαρεύεντας ἀγέρφειο ναίων!

Εὐκέλαδοις νῦν σπίζε, Θεὸς πολυκιρρυθοῖς, αἴνοις!

Εὐλογίησον Άναξ Ιερεὺλ ἀνετὸς ἔσω!

Εὐλογίη τοῖν, ἀνθρώπῳ Φερέβριοῖς τοῖσ!

Εὐλογίη Χειρῶν πάντως εὐημερῶν!

Ζωοδότης γένι^Θ ἀνθρώπ^ς, σὸν νῦν κλέος ἔσω!
 Ἡδυεπής νῦν ὕμν^Θ εῇ Βασιλῆϊ μεγίστῳ!
 Ἡ κλέ^Θ ἀτερόεντος θεῶν ναίοντι μελανθρά!
 Ἡ κλέ^Θ ἐμμεγέθες νῦν σοι, Βασιλεὺσσε μέν^Θ!
 Ἡ μετέρω Χειρῶν νῦν ἡ χαριζέσσαι^Θ αὖ^Θ!
 Ἡ σιν ἀεὶ ζώοντι κλέ^Θ Γενετῆρι πάντασόν!
 Ἡσιν^Θ Ανακῆ θεῶν νοερῶν νῦν δόξα Φασινή!
 Ἡσιν χάρεις μεγάλῃ Βροτέης Σωτῆρι γενέθλιος!
 Ἡ Χειρῶν νῦν διλαμπόν κλέ^Θ ὀλβιοδώρω!
 Ἡσις ἀπίχη^Θ, ἥσιν ἀεὶ σοὶ κῦδ^Θ ἄγανόν!
 Ἡδὸν κῦδ^Θ ἥσιν ἀλεξίμορφω Βασιλῆι!
 Καλλίσω νῦν δόξα θεῶν, τὴν Πτίσηρεν^Θ αὖ^Θ!
 Κοιράνω Έθεαιων ἀγναντον κῦδ^Θ ἥσιν!
 Κῦδ^Θ Ανακῆ παλὸν τὸ πέριστρον δελξινόσιο!
 Κῦδ^Θ ἀπαντον ἔοι νῦν διλυμπτοιο Μεδοντί!
 Κῦδ^Θ ἥσις^Θ Αρχῆ πάντων, πάντων τε Τελεστῆ!
 Κῦδ^Θ ἔοι νῦν τῷ Χειρῶ λιπαρέσσετον ήμῶν!
 Κῦδ^Θ ἐϋδημάτοις τῷ Κυρίῳ ἐν μεγάροισιν!
 Μεγογλυφή Χειρῶ νῦν ἀζερεον κλέ^Θ εἴη!
 Νῦν ἀγαθὴ σοι δόξα, Θεος πανυπέρτελ^Θ, ἥσιγ!
 Νῦν αἰτεινὸς ἐπάγνος ἥσιν^Θ Αμιώτερο πάντων!
 Νῦν ὅπλοισμον ἔοι κῦδ^Θ Χραιζμήτορε φωλῶν!
 Νῦν κλέος ἡ Σαβαὼθ ἀδοναῖων ὑψηραύνω!
 Νῦν σοὶ, Χειρέ, Φέρετε θεὸς, κλέ^Θ ἀστέτον ἔσω!
 Νῦν πιμὴ καὶ κῦδ^Θ ἀεὶ κυδήνει^Θ Ιησός!
 Οὐλύμπτος μεγάλε Βασιλεῖ οὐναρὸν κλέ^Θ εἴη!
 Παγκενέτη νῦν δόξα θεῶν πολύφημ^Θ ἥσιν!
 Παιδὶ Θεανθρώπῳ τῷ νῦν κλέ^Θ ἀπλετον ἔσω!
 Πάρμειχ Βελλίσω τῷ Δαιμονὶ νῦν κλέ^Θ ἔσω!
 Παντοκράτωρ, σοὶ κῦδ^Θ ἀεὶ πανασίδιμον ἔσω!

Πνύματι θεωρεσίᾳ καὶ ἀληθεῖ δόξα μεγίστη!
 Ποικιλόδειρο Αἴας, σὺ νῦν κλέψεις οὐρανού εἶσαι!
 Πρητύνοω, τε καὶ Ἰηδοῦκη Θεῶν ἀινεὶς ἐπαγνῶ!
 Σκηνήσχω Βασιλεῖς χαριεστεῖς οὐρανῷ εἶσαι!
 Σοίζε, Θεοῖς ζώοις ἐπήτυμοις Τίος, ἐπαγνῶ!
 Σοίζε μέρες κλέψεις η πανυπερβολεῖς Δῶτρος ἔσαιω!
 Σοίζε μορυροφόροις κλέψεις Τεχνήμονι κέρμα!
 Σοί, Θεοῖς εργανοῖς, κλέψεις σὺ μεράρεις εὐτύκτω!
 Σοί, Θεοῖς ψυχένεθλοῖς, ἕητος κλέψεις αἰείπυσον!
 Σοί, Θεοῖς ψυχιμέδων, νῦν δοξολόγοις κλέψεις ην!
 Σοί κεδὸν κυδοῖς νῦν η, Θεοῖς αργυρέρανοῖς!
 Σοί κλέψεις ἀινεὶς, Πάτερ ἀνδρῶν, τε Θεῶν τε!
 Σοί κλέψεις, Ήγητος καὶ Αἴας αἰείδεξεῖς εἰη!
 Σοί μέρες νῦν κυδοῖς, Κοζμιστὴ, Κύβερνος τε πάντων!
 Σοί νῦν, ὡς κέρμα Προύππης, Θεοῖς, κυδοῖς εἶσαι!
 Σοί, Σκηνήσχω Ιεδαίων, κλέψεις αιρεστον εῖσαι!
 Τῆς σοφίας αιλίθουνοι Θεῶν νῦν δοξα φεύγειν!
 Τιμὴ νῦν Χειρῶ, ὃς ταῦτα τὰ Δάματα ναίδει!
 Τάνομοια σεῖς ἀγιασθήτω, Πάτερ ἡμέτερος, ἀιεῖ!
 Τῶν Βασιλεῖς τὸ ἀιώνων ἀΦέαρτα επαγνῶ!
 Τῶν Χειρῶν κλέψεις η νῦν σὺ μεράρεις εὐπήκτω!
 Υἱεῖς μυνογλυρεῖς κλέψεις, ψυχιστοῖς Τοκῆς!
 Υἱοίς Χειρῶ νύκτας, τε καὶ ἥματα πάντα!
 Υψίστω Γνώση, Πανεπότη νῦν κλέψεις ησον!
 Χειρῶν ἐπαγρενίοις Θεοῖς γονοῖς, η τεῖν αὖτε!
 Χειρῶν ὄλων Μεδέων, σὺ νῦν μέρες κυδοῖς εἶσαι!
 Χειρῶ Ζωοδότη λιγυρὸς καὶ αἰσιόμοις ἀινεῖς!
 Φυγῇ ἄγαλμα Θεοῖς, Θεοῖς ψυχιμέδοντες σὺν αἷνῳ!
 Φυχοτερόφω Γενετῆρει σοφῶ Θεῶν ἀινεὶς ἐπαγνῶ!
 Ω Πάτερ ἡμέτερες ξενοσθρονέ, σοι χάρις εῖσαι!
 Ω Σοίτερε μερόπων, κλέψεις η σὺ νῦν ἐπίδεξον!

ΑΓΕΛΑΣ.

Αἴθανατον Χεισῷ παμβασιλῆι κλ! ☉ ἦ!
 Άίνος παντριάθω νῦν, ἐσκεί τε Θεῶ!
 Δόξα Θεῶ μάνω ὀικεδομήνη πόλου!
 Ἔικῶν Ἀρχετύπων εὐλογή μεγάλη!
 Ἔις αἰῶνα μόνω δόξα Σιώ Φαενή!
 Ἔτω σαρκοφόρω δόξα, χάρει τε Θεῶ!
 Ἔυρυμέδεον Θεῶ δοξόλογον κλέ^το^ρ ἦ!
 Ἡ Βασιλῆι Θεῶ νῦν χάρει αἰμβροσι!
 Ἡ, Θεὸς ὑψηλέων, πάντοτε δόξα τεῖν!
 Ἡμῶν Ἀντιτύπω δόξα, κλ! ☉ τε μόνω!
 Ἡμῶν τῷ καλῷ Ποιμένι δόξα μόνω!
 Ἡ γὰρ ἴμερη δόξα Θεῶ Βασιλῆι!
 Ήστι Θεῶ μεγάλω κῦδ^το^ρ ἀεὶ λιπαρόν!
 Νῦν εὐκλεία μόνω παμμεδέοντι Θεῶ!
 Νῦν λάμπεται χάρει λαομέδοντι Θεῶ!
 Οβερμοεχὲ Θεός, σοι χάρει ἡ μεγάλη!
 Πάμμερος βελτίστῳ κῦδος ἔηστι Θεῶ!
 Σοι, Θεός αἰδέρεος, νῦν κλέος ἀθένατον!
 Σοὶ κλέος ἦ, Βασιλεὺς μειλιχόθυμε, Θεέ!
 Σοὶ, μονόστητε Θεός, κῦδος εοὶ καθαρόν!
 Τιέι^τ Δαβίδη τηλεφανές κλέος ἦ!
 Ω μεγαλεργή Θεός, δόξα, κλέος τε τεῖν!
 Αίνος ἔοντι Θεῶ!
 Δαιμονὶ νῦν κλέος ἦ!
 Δόξα Θεῶ μεγάλω!
 Δόξα, κλέος τε Θεῶ!
 Ἡ Βασιλῆι κλέος!
 Ἡ χάρει Ἀντιτύπω!
 Κῦδος ἔη Βασιλῆι!
 Κῦδος εοὶ, Θεέ, σοι!
 Κύριε, σοι κλέος Ἇ!

Παγκενιτη κλέος ἥ!
 Πάντοτε δόξα Θεῷ!
 Χεισὲ, τένι κλέος ἥ!
 Ω Θεέ, σοίγε κλέος!
 Χεισὲ μέγιστε,
 Σοίγε κλέστε
 Φαιδριμός αἰνός
 ἥσι χρόνοισιν
 εμπεδοκύλοις!
 Αγίω Χεισᾶ κλέστον!
 Χεισῶ, ἀνθρώποιο γένω κλέστο καὶ
 Δόξα θυμηδῆς εὐεταῖ μάκισον!
 Κῦδος κεδνὸν ἢ Θεῷ Φαιδρίῳ!
 Κλέος Θεῷ πρεπεσσέτω!
 Κλέος ἥσι μέγα Θεῷ ἐν δέσμω καλῶ!
 Ορχάμω ὄλυμπα καὶ γένις αἴθεος φάτος κλέστο μακρόν!
 Παγκλύτω Βασιλεῖ τοῦ μερόπων κλέστο!
 ἥ θητῶν Βασιλεῖ κλέστο!

ΤΕΛΟΣ.

Ἐιλικρνής ὁ Ἀναγνώσης ἀμαρτίματός τε καὶ τλημελῆματός, ὃς
Ἐ Χαλκοχαφείς αὐελπίσως καὶ ἀπεξιδοκήτως γενούθι,
στως ἐπανορθώσω.

Frontisp. 2. v. 2. (& pag. 1. 5.) lege'Εζοχω· ib. 19. Ἐπό- 1. 7.
Βαθυβγλό- ib. 8. Κορυφαιότει ib. 18. ἐμπυρώ- 2. 15. & 19. ἀνετώ-
3. 19. & passim Ἡ pro πε 6. 5. Ἀπελλά 11. 12. τερή ib. 13. Βιω- 12. 20.
Σεπη- 13. 1. Ασθῆ- ib. 5. Ἀπαύδελοι 15. 7. τοιαῦ- ib. 10. Ἀλικαρνασσεὺς-
ib. 21. Φιλοπολίτεις 16. 4. Ἀχιλλέ- 19. 7. ἥλ- ib. 19. ἐνυ- 20. 2. μεθηρ-
ib. 11. Φοινικής 21. 15. τοῦτο δεῖ- 24. 18. δεξιώ- ib. 22. Ἡρ- 25. 13. κάμπη-
29. 3. συζ- 31. 22. (infere Γεραμικηνώτατον GERARD- Joann. V os-
sium Lib. I. de arte Grammat. m. p. 43. c. 10. & seqq.) 34. 27. hæc
refer (τοφεπειον τὸ πριώτερον καὶ δυνάμει τῷ λεξόνω m. p. 554) 37. 21.
(adde PLIN. I. 10. c. 42. Nat. Hist.) 23. Eundem l. 8. c. 3. ἀντός εγώ
τοι δι- ἐχεχαψα, λαφυρεῖ πε Κέλτ' αἰνέημα. (m. p. 197.) 40. 32. ἐπει-
33. ἐξε- 34. ἀνδ- 42. 5. ἐκ. ib. 24. cordis. 27. traducta. 44. 34. Phar-
macevtria. 48. 11. τερο- φέ- ib. 25. colloca SE NEC. I. Epist. 36. m.
p. 588. ἐναρμόσως loqui amantem: Turpis & ridiculare est, Elementa-
rius Senex, 49. 19. subaudi legi. 56. 10. dele -σιν ἀεὶ, est n. ἐπάμετρο.

LEVOS

Οὐ μωμᾶς ζφέπει, ἀλλὰ μδῶς σύμποτα μῶμος!